

ஒவ்வொரு நாளும்:

கின்று நான் எப்படி?
சாணக்கியன் சொல்
தெரிந்து கொள்ளுங்கள்
தினம் ஒரு தகவல்
ஆன்மிக சிந்தனை
ஆண்டியார்
வணிகப் பகுதி
விளையாட்டு செய்திகள்
வெளி நாட்டு செய்திகள்
மார்க்கெட் நிலவரம்
டெலிவிஷன் நிகழ்ச்சி

செவ்வாய் தோறும்...
கிலவச வண்ணப் புத்தகம்

தினமும் வரும் சிறப்பு பகுதிகள்:

- திங்கள் : மாணவர் ஸ்பெஷல்,
மக்கள் மேடை
செவ் : அருந்தரும் ஆன்மிகப் புத்தகம்
சினிமா செய்திகள்
புதன் : மணப்பந்தல், புத்தக மதிப்புரை
வியா : வேளாண்மை செய்திகள்,
மக்கள் மேடை,
வெள்ளி : வெள்ளி மலர்
சிறுவர் தங்க மலர் புத்தகம்
சனி : முத்துச்சரம்
கிளைஞர் மலர் புத்தகம்
ஞாயிறு : ஞாயிறுமலர்
குடும்ப மலர் புத்தகம்

தமிழில் நம்பர் 1 நாளிதழ்

தினம் தினம்

தமிழ்நாட்டின் பழைய நாளிதழ்

**ராணி
முத்து**

**பாங்கல்
சிறப்பிதழ்**

ரூ.8

**இரட்டை
நாவல்**

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

&

வி.உஷா

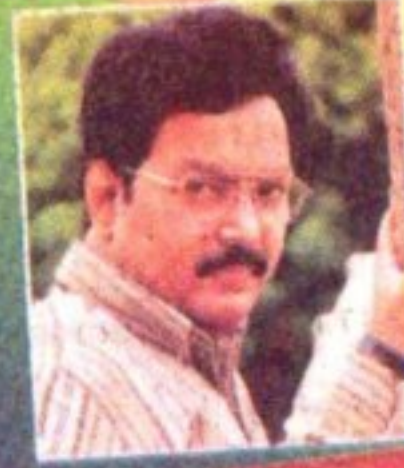

பொங்கல் விழா

கானில் அடர்ந்து மரங்கள் வளர்ந்தால்
கருமுகிற் கதுதான் பொங்கல் விழா!
கருமுகில் அடர்ந்து திரண்டு குளிர்தால்
கனமழைக் கதுதான் பொங்கல் விழா!
வானம் நிறைந்த மழையைப் பொழிந்தால்
வறள் நதிக் கதுதான் பொங்கல் விழா!
வறள் நதி நிரம்பி வாய்க்கால் வழிந்தால்
வயல்வெளிக் கதுதான் பொங்கல்விழா!
காணும் வயலில் களையைக் களைந்தால்
கதிர்களுக் கதுதான் பொங்கல் விழா!
கதிர்கள் விளைந்து களத்தில் குவிந்தால்
கலப்பைகட் கதுதான் பொங்கல் விழா!
ஊனாய் உருகும் உழவர்கள் உயர்ந்தால்
உழவினுக் கதுதான் பொங்கல் விழா!
உழவுடன் தொழிலும் ஒருங்கிணைந் துயர்ந்தால்
உலகினுக் கதுதான் பொங்கல் விழா!

-தளவை இளங்குமரன்,
செங்கல்பட்டு.

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

தோற்றவன் தீர்ப்பு

1

கடந்த ஆண்டில்...

மழை பெய்து
நின்றிருந்தது.

அதனால்
வானத்தில்
வெளிச்சத்தை
ராஜினமா
செய்யச்

சொல்லிவிட்டு, இருள் பதவி ஏற்றிருந்தது.

மக்கள் இன்னும் குடையை மடக்காமல் நடந்தார்கள். கட்டின மூட்டைகளை மறுபடி அவிழ்க்கலாமா, இல்லை ரஜினி படம் பார்க்கப் போய்விடலாமா என்று பிளாட்பார கடைக்காரர்கள் யோசிக்க, மழை 'கோட்'டு கவசம் அணிந்த இரண்டு சக்கர வாகன ஓட்டிகள் சாலையில் 'விர்....' என்று பறந்தனர். பார்த்துப் பார்த்துப் பாதம் வைத்து நடந்தவர்களின் வேட்டி- சட்டை பற்றி அக்கறையின்றி, சேற்றை அவர்கள் மீது பீய்ச்சி அடித்தன பஸ்கள்.

கணினி வகுப்பு முடிந்து, இரண்டு மாடிகளின் படிகளை தத்தித் தத்தி இறங்கி, கைநீட்டிப் பார்த்துவிட்டு தன் சைக்கிளுக்குச் சென்றான் மணி.

'தரங்கினி வீடியோஸ்' எதிர் வரிசையில் எட்டு குழல் விளக்குகள் போட்டுக்கொண்டு, வி.சி.ஆர். வைத்திருக்காதவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டிருந்தது.

சைக்கிள் சாவியை சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டு சாலையைக் கடக்கும் முன் ஒரு ஆட்டோக்காரனிடம் திட்டு வாங்கி, உடனே துடைத்துப் போட்டான்.

கடைக்கு கண்ணாடிக் கதவுகள் இருந்தன.

சுதா, கறுப்பு சுரிதார் அணிந்து இவனுக்கு முதுகு காட்டி நின்று 'ஆல்பம்' புரட்டிக்கொண்டு, ஒரு முறை தன் கூந்தலை அநாவசியத்துக்கு சிலுப்பிக் கோதிக்கொண்டாள்.

கதவு தள்ளி உள்ளே வந்தான் அவன்.

அவள் காதருகில், "என்ன சுதா?" என்றான்.

"ஹாய்" என்று திரும்பிய சுதா, "இந்த முணு 'கேசட்டும்' என்ட்ரி' போட்டுக் கொடுங்க" என்று சிப்பந்தியிடம் கூறிவிட்டு, மறுபுறம் திரும்பி, "எப்படி இருக்கீங்க மணி?" என்றாள்.

'கேசட்டு'களை வாங்கி கைப்பைக்குள் வைத்துக்கொண்டதும் வெளியில் வந்தார்கள்.

தனது இரு சக்கர வாகனத்தின் கொக்கியின் கைப்பையை மாட்டினாள் அவள்.

"ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடலாமா மணி?"

"வேணாம். வேணும்னா கம்பெனி தர்றேன்."

"தாங்க."

அந்த ஐஸ்கிரீம் கடையில் இசையை அதன் கடைசி உதிரி பாகம் வரை பிரித்துத் தந்து கொண்டிருந்தது பிரமாண்டமான 'ஸ்டிரியோ' அமைப்பு.

"ரெண்டு ஸ்ட்ராபெரி" என்று 'ஆர்டர்' கொடுத்தாள்.

"நான்தான் வேணாம்னு சொன்னேனே?" என்று முணுமுணுத்தவனை லேசாக முறைத்து, "ஏன் வேணாம்?" என்றாள்.

"எனக்கு நல்ல பசி சுதா. ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்டா பசி அடங்கிடும். ஒழுங்காக சாப்பிட முடியாது."

"அப்படின்னா ஓட்டலுக்குப் போய் டிபன் சாப்பிடலாமா?"

"ம்கூம். வீட்ல வர்றதா சொல்லிட்டேன். அண்ணி எதிர்பார்த்து காத்திட்டிருப்பாங்க."

"ஓட்டல்ல சாப்பிட்டுட்டேன்னு சொன்னா தலையை சீவிடுவாங்களா என்ன...?"

"மாட்டாங்கதான். ஆனா, அது மரியாதையாக இல்லையே சுதா! அண்ணன் வீட்ல தங்கி வேலை தேடிக்கிட்டிருக்கேன். அவங்களுக்கு அநாவசியமான தொந்தரவுகள் தரலாமா?"

"அண்ணின்னா உங்களுக்கு பயமா?"

"இல்லை, பக்தி. அவங்களை மாதிரி ஒரு நல்ல சுபாவத்தை யார்கிட்டேயும் பார்க்கவே முடியாது. கோபமே வராது. எப்பவும் முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்பு. எல்லா விஷயத்திலேயும் விட்டுக்கொடுத்து அனுசரிச்சுப் போறவங்க. எங்க அண்ணன் ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலி."

ஐஸ்கிரீம் வந்ததும் பாதி சாப்பிட்டு வைத்துவிட்டு, 'டிஷ்யூ பேப்பரை' எடுத்து வாய் துடைத்துக்கொண்டான் மணி.

அவளுக்கு 'டாட்டா' காட்டிவிட்டு சைக்கிளில் வீடு வந்தபோது, மீண்டும் தூறல் தொடங்கியது.

வீட்டு வாசல்நடையில் இருந்த அண்ணனின் ஸ்கூட்டருக்குப் பின்னால் தன் சைக்கிளைத் தூக்கி வைத்துவிட்டு, கதவைத் தட்டினான்.

மைதிலி கதவைத் திறந்து, "நனைஞ்சிட்டங்களா?" என்றாள். "இல்லை" என்றான்.

தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்து டி.வி. பார்த்துக்கொண்டிருந்த ராம் திரும்பிப் பார்த்து, "அதான் நனைஞ்சிருக்கானே, துவட்டறதுக்கு துண்டு எடுத்துக் கொடு."

"தெருமுனையில் வற்றப்பதான் மறுபடி தூறல் வந்துடுச்சி."

"சட்டை மாத்திக்கிட்டு, இங்கே வா மணி."

மணி தன் அறைக்குள் கதவு சார்த்தி லுங்கிக்கு மாறி, கூடத்துக்கு வந்து அண்ணன் அருகில் பவ்வியமாக அமர்ந்தான்.

"எண்ணண்ணா?"

"மைதிலி கொஞ்சம் அந்த டி.வியை அணைச்சிடு."

அணைக்கப்பட்டது.

தட்டில் மசாலா போட்ட சுண்டல் கொண்டு வந்து இருவருக்கும் நடுவில் வைத்துவிட்டு, சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்தாள் மைதிலி.

"மணி, அண்ணி என்ன யோசனை சொல்றாள்னா... அவ 'டிகிரி' முடிச்சுட்டு சும்மாதான் வீட்ல பொழுது போக்கிக்கிட்டு இருக்காளாம். வேலைக்குப் போறேன்னு சொல்றா. எனக்கு இதிலே இஷ்டமே இல்லை. ஏன்னா... என்னோடு வேலை பார்த்துப் பெண்கள் படற சிரமங்களைக் கண்கூடாப் பார்க்கிறேன்."

அவசர அவசரமா சமையல் வேலைகளை முடிச்சு, நெருக்கடியில் முட்டி மோதி பஸ் பிடிச்சு வந்து... சின்னச் சின்னதா நிறைய அவஸ்தைகள் இருக்கு. அதனால்தான் எனக்கு இந்த யோசனை பிடிக்கலை" என்றான் ராம்.

"உலகத்தில் நான் ஒருத்திதான் புதுசா வேலைக்குப் போய் கஷ்டப்படப் போறேனாக்கும்? நமக்கு குழந்தைன்னு ஆனப்புறம் இப்படிச் சொன்னாலாவது நியாயம் இருக்கு. அவங்களையும் கவனிச்சுக்கிட்டு, வேலைக்கும் போறது சிரமம்" என்று இழுத்தாள், மைதிலி.

"கொஞ்சம் இருங்க" என்று தடுத்த மணி, "ரெண்டு பேருக்கும் பொதுவா நான் ஒரு தீர்ப்பு சொல்லட்டுமா?"

"சொல்லு."

"அண்ணி வேலைக்குப் போகட்டும்... ஒரு குழந்தை பிறக்கிற வரைக்கும்."

"நான் ஏத்துக்கிறேன்" - ஆமோதித்தாள் மைதிலி.

"எனக்கு என்னவோ இதுல முழு சம்மதமில்லை. நீ விருப்பப்படறதால சரி."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும், எந்த கம்பெனில அண்ணியை வேலைக்குக் கூப்பிட்டிருக்காங்க?"

"இனிமேல்தான் முயற்சிகளை ஆரம்பிக்கணும்."

"சரிதான், விடுங்க. என்கிட்ட பொறுப்பை விட்டுடுங்க. ரெண்டு வருஷமா எனக்காக வேலை தேடிக்கிட்டிருக்கேன். இப்ப உங்களுக்கும் சேர்த்து தேடறேன். ஆனா, பெண்களுக்கு சிக்கிரம் வேலை கிடைச்சுடுது."

"அவங்கதான் அரட்டை அடிக்காம 'சின்சியரா' வேலை பார்ப்பாங்க. அதான் காரணம்!" என்றாள் மைதிலி.

2

இந்த ஆண்டில்...

குளித்துவிட்டு இடுப்பில் ஈரத்துண்டுடன், துணிகள் கொண்ட வானியுடன் வராந்தாவில் நடந்து தனது ஏழாம் எண் அறைக்கு வந்தான் மணி.

சோப்பு டப்பாவில் வைத்திருந்த சாவியை எடுத்து பூட்டைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தான். ஈரத் துணிகளை உதறிக் காயப் போட்டுவிட்டு, சுவரில் மாட்டின கண்ணாடி முன் நின்று தலை சீவி, பவுடர் ஒற்றிக்கொண்டு, ஏற்கெனவே சலவை செய்து இஸ்திரி போட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த உடையை அணிந்து, 'பெல்ட்' மாட்டி, காலணி போட்டுக்கொண்டான்.

அலமாரியில் இருந்த ஆர்.ஆர். கம்பெனியின் பணி நியமன உத்தரவு கடிதத்தை எடுத்து மடக்கி, 'பாக்கெட்' டுக்குள் வைத்துக்கொண்டான். அப்போது அந்த விடுதியின் வேலைக்கார சிறுவன் வந்து கதவைத் தட்டி, "சார், உங்களுக்கு போன்" என்றான்.

அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு படிகளில் வேகமாக இறங்கி வந்து தொலைபேசியை எடுத்தான்.

"ஹலோ மணி பேசறேன்."

"சுதா பேசறேன், வாழ்த்துக்கள்."

"புறப்படறதுக்கு முன்னால நானே போன் பண்ணணும்னு இருந்தேன் சுதா."

"உங்க அப்பாகிட்ட சொல்லி இந்த வேலை எனக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடு செஞ்சது நீதானே? முதன் முதலா வேலைக்குப் புறப்படறப்ப கூப்பிட்டு நன்றி சொல்ல வேணாமா?"

"ரொம்ப நாளைக்கு அப்புறம் இப்பதான் பழைய உற்சாகத்தோடு பேசுறீங்க, கேட்கவே சந்தோஷமா இருக்கு. நடுவுல ரொம்பத்தான் மனசு ஒடிஞ்சு போய் உம்முன்னு இருந்தீங்க."

"அதுக்கெல்லாம் காரணம் உனக்குத் தெரியுமே சுதா."

"தெரியும். விடுங்க! இப்ப எதுக்கு அதையெல்லாம் நினைச்சுக்கிட்டு..."

"சரி போனை வச்சிடவா?"

"இருங்க, நீங்களா கேட்பீங்கன்னு பார்த்தா, 'வச்சிடவா?'ன்னு கத்தரிக்கப் பார்க்கறீங்களே... சரி, பரவாயில்லை, கேட்காமலேயே தர்றேன்."

அவளின் தொலைபேசி முத்தத்தின் சத்தம் கேட்டு, அவன் உதடுகள் புன்சிரிப்பை நெளியவிட்டன.

'ரிசீவரை' வைத்துவிட்டு, அங்கிருந்த செய்தித்தாளை வேகமாகப் புரட்டிவிட்டு, பக்கத்தில் 'ஆஸ்பெஸ்டாஸ்' கூடத்தில் நிறுத்தி இருந்த இரு சக்கர வாகனத்தை வெளியில் எடுத்தபோது மனம் கனத்தது.

இது அண்ணன் ஓட்டின ஸ்கூட்டர்.

வண்டியைக் கிளப்பி, புறப்பட்டான் மணி.

"24 மணி நேர உள்ளூர் செய்திக்கு 'டி.வி. சானல்' வரப்போகுதாம்."
"அதுக்காக என்னை வேலையைவிட்டு நீக்கிடாதீங்கம்மா."
- த.சீ.பாலு, சென்னை.

"அலோ...நாத்தி எட்டா! ஆம்புலன்சுக்கு பதிலா சீக்கிரமா கிரேனோடு எங்க வீட்டுக்கு வாங்க."
"எதுக்கும்மா?"
"என் - மாமியார் வழக்கி விழுந்துட்டாங்க."
- ஆர்.பிருந்தா, பெங்களூர்.

"இந்த போலீஸ் நாய்க்கு மோப்ப சக்தி அதிகம்!"
"எப்படி சொல்றீங்க?"
"புகார் கொடுக்க வற்றவங்ககிட்ட எவ்வளவு பணம் இருக்குன்னு 'சிக்னல்' கொடுத்துடும்."
- சி.ஆர்.அரிகரன், கொல்லம்.

கடந்த ஆண்டில்...

தண்ணீர் படுக்கையில் மெதுவாக அசைந்துகொண்டிருந்தான். இரண்டு கைகளையும் விரித்துப் படுத்திருந்த கேதார், வெறும் உள்ளாடை மட்டுமே அணிந்திருந்தான்.

‘இன்டர்காம்’ ஒலித்தபோது, உடம்பைப் புரட்டி- கைநீட்டி எடுத்து, “என்ன சித்தப்பா, நீங்க இன்னும் ஆபீஸ் போகலை?” என்ற கேதாருக்கு காதோரங்களில் முடி. முக்குத் துவாரங்களில் தொடங்கி இருந்த மீசை இரண்டாகப் பிரிந்து மேல் உதட்டுக்கு அணை கட்டி இருந்தது. மார்பு ரோமங்களில் சுருட்டை. கழுத்தில் ஆறு மடிப்புகளில் ஒன்றில் புதைந்து காணப்பட்டது, பத்து சவரன் சங்கிலி, குழந்தை போல் உடம்பு முழுவதும் பவுடர்.

“நீயும் இன்னைக்கு ஆபீஸ் வர்றதா சொன்னியே கேதார், அதனாலதான் காத்திருக்கிறேன்.”

“அப்படித்தான் முதல்ல நினைச்சேன். திடீர்னு போன் வந்திச்சி. இப்ப நான் ஒரு முக்கியமான நபருக்காக காத்திருக்கிறேன்.”

“சரி... நான் புறப்படறேன். நாளைக்கு வர்றியா? சில முக்கியமான கோப்புகளை நீ பார்க்க வேண்டியது இருக்கு.”

“எல்லாம் நீங்க பார்த்தால் போதும் சித்தப்பா, நீட்டுற எடத்துல கையெழுத்துப் போடறேன்.”

போனை வைத்தான். இரு கால்களையும் நீட்டி, சக்கரம் பொருத்தின டிப்பாயை தன் பக்கத்திலே இழுத்தான். ஒரு ‘பெக்’ எடுத்துக் குடித்துவிட்டு, சிகரெட் பற்ற வைத்துக்கொண்டபோது,

“சார்... உள்ளே வரலாமா?”
வந்தவன் தன் பின்னங்காலால் கதவைச் சாத்திவிட்டு, கைப்பையை சோபாவில் வீசி எறிந்துவிட்டு, அவன் இருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்து, பொய்யான ஒரு சினுங்கலுடன் இரண்டு கைகளாலும் தன் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு, “ச்சீ! அவ்வளவு

அவசரமா?” என்றான்.

இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, “ஐயம்” என்றான் கேதார். அவன் மேல் குதித்தான். சிகரெட் புகையை அவள் காதுக்குள் ஊதி, அவளது கூந்தலைக் களைந்துகொண்டே,

“விஸ்கி சாப்பிடறியா?”

“.....”

“இரண்டு ‘பெக்’ தான்.”

குடித்தான்.

அவள் அணிந்திருந்த உடையில், மிச்சம் மீதி கழட்டாமல் இருந்த பொத்தான்களைத் தேடினான்.

தொலைபேசி ஒலித்தது.

எரிச்சலுடன் எடுத்தான்.

“ஹல்லோ டாட்! நான் சுதிர் பேசறேன்.”

எரிச்சலை மாற்றிக்கொண்டு, “சுதிர் கண்ணா, எப்படி இருக்கே?”

“நல்லா இருக்கேன் டாடி... எனக்கு உங்க மேலே ரொம்ப கோபம்....!”

“ஏண்டா...?”

“போன வாரம் எங்க பள்ளிக்கூட விழாவுக்கு வர்றேன்னு வாக்குறுதி கொடுத்திங்களே, அப்புறம் ஏன் வரலை?”

“இங்கே கொஞ்சம் வேலையாப் போயிடுச்சி சுதிர்.”

“என்ன பெரிய வேலை, சின்ன தாத்தாவைப் பார்த்துக்கச் சொல்லிவிட்டு வர வேண்டியதுதானே?”

“அவரால முடியாதுடா, நானே பார்த்தாக வேண்டிய வேலை.”

“நிஜமா உங்களுக்கு என் மேல பாசமிருக்கா?”

“என்னடா கேள்வி இது! நீ எனக்கு ஒரே மகன். அதென்னமோ சொல்வாங்களே, ஆங்.... நம்ம வம்சத்தோட குலவிளக்கு! உன் மேல எனக்கு எவ்வளவு பிரியம் தெரியுமா?”

போனை வைத்துவிட்டு அவளைப் பார்த்தான்.

“என்ன ஒரு மோசமான நேரத்தில் போன் செய்யறான் பாரு.”

“உங்க பையன் எந்த நேரம் போன் செஞ்சாலும், அது மோசமான நேரமாகத்தான் இருக்கும்” என்றவளை செல்லமாகக் கிள்ளினான்.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை உனக்கு வேறு ஏதாவது வேலை இருக்கா...? இல்லைன்னா என்கூட வாயேன்... என் பையனைப் பார்த்துட்டு வந்துடலாம்.”

“உங்க பையனைப் பார்க்கப் போறப்போகூட இதெல்லாம் தேவையா?”

“பையன்கூட ஒரு மணி நேரம் பேசிட்டு புறப்பட்ட பின்னாடி, அந்த ஊட்டி குளிருக்கு வேறு என்ன செய்யறது? அங்கே போய் ‘அதைத்’ தேட முடியுமா...? அதனாலதான் உன்னைக் கூப்பிடறேன். வர்றியா என்ன...?”

“ம்கூம். நான் பெங்குளர் வரைக்கும் போக வேண்டியது இருக்கு.”

“அஞ்சு நாள் தவிர மற்ற எல்லா நாளும் நீ பயங்கர ‘பிசி’தான்! சரி... நான் அந்த ஹெலனை கூப்பிட்டுப் பார்க்கிறேன்” என்று சொன்னவாறே அவளை அணைத்துக்கொண்டான்.

“யாரது ஹெலன்?”

“என் ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கறவ. ரெண்டு குழந்தைக்கு அம்மான்னு அவளே சொன்னாலும் நம்ப முடியாது.”

“அவங்களையும் விட்டு வைக்கிறதில்லையா?”

“எவங்களையும்?”

“ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கிற பெண்களையும்!”

“எல்லாரையும் கிடையாது. நான் அவ்வளவு மலிவு இல்லை. சில பெண்களைப் பார்த்த விநாடியே மனசுக்குள்ளே ‘டிங்-டாங்’ன்னு ஒரு மணி அடிச்சிடும். இந்த ஹெலன், முதல்ல கண்ணகிக்கு நேர் வாரிசா இருந்தா. மூணு மாசம் இடைவிடாத முயற்சி செஞ்சு அவளைச் சாய்ச்சேன். அப்புறம் என்னாலேயே ஒரு கருக்கலைப்பு செய்துக்க வேண்டியதாப் போச்சு.”

அவனின் மூக்கைப் பிடித்து அசைத்து, “பாவமில்லையா?” என்றாள்.

“என்ன பாவம்?”

தெரியுமா?

ஐ.நா.சபையில் முதன் முதலில் இந்தியில் பேசியவர் வாஜ்பாய்.

-கே.கவிதா, குரும்பாளையம்.

வீடுகளில் காளான் கட்டாயமாக வளர்க்க வேண்டும் என்ற சட்டம் உள்ள நாடு சுவீடன்.

-ஆர்.பிரகாசம், நல்லாலம்கோவிலூர்.

கிரகணங்கள்

கிரகணம் என்றால் மறைவது என்று பொருள். சூரியனுக்கும், சந்திரனுக்கும் இடையில் பூமி வரும்போது, சந்திரன் மீது பூமியின் நிழல் பட்டு மறைக்கப்படுகிறது. இதுவே சந்திர கிரகணம். ஆண்டுக்கு நான்கு அல்லது ஐந்து முறை சூரிய கிரகணம் நடைபெறும்.

சந்திரகிரகணம், ஆண்டுக்கு இரு முறை வரும். முழு சந்திர கிரகண இரவுள்ள நாடுகளில் எல்லாம் சந்திர கிரகணம் நன்றாக தெரியும். இந்தியாவிலும் சந்திர கிரகணத்தைத் தெளிவாக பார்க்க முடியும். ஐரோப்பா, கிழக்கு ஆப்பிரிக்கா, ஆசியா, ஆஸ்திரேலியா, பசிபிக் கடல், வட அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களிலும் தெரியும்.

-ஆ.கோலப்பன், கோட்டாறு.

கோலப் போட்டி

தேர்ந்து எடுக்கப்படும் வண்ணக்கோலங்களுக்கு
தலா ரூ.100 பரிசு! அனுப்பவேண்டிய முகவரி:
கோலப்போட்டி, 'ராணிமுத்து', சென்னை-600 007.

பரிசுபெற்ற

பொங்கல் கோலங்கள்

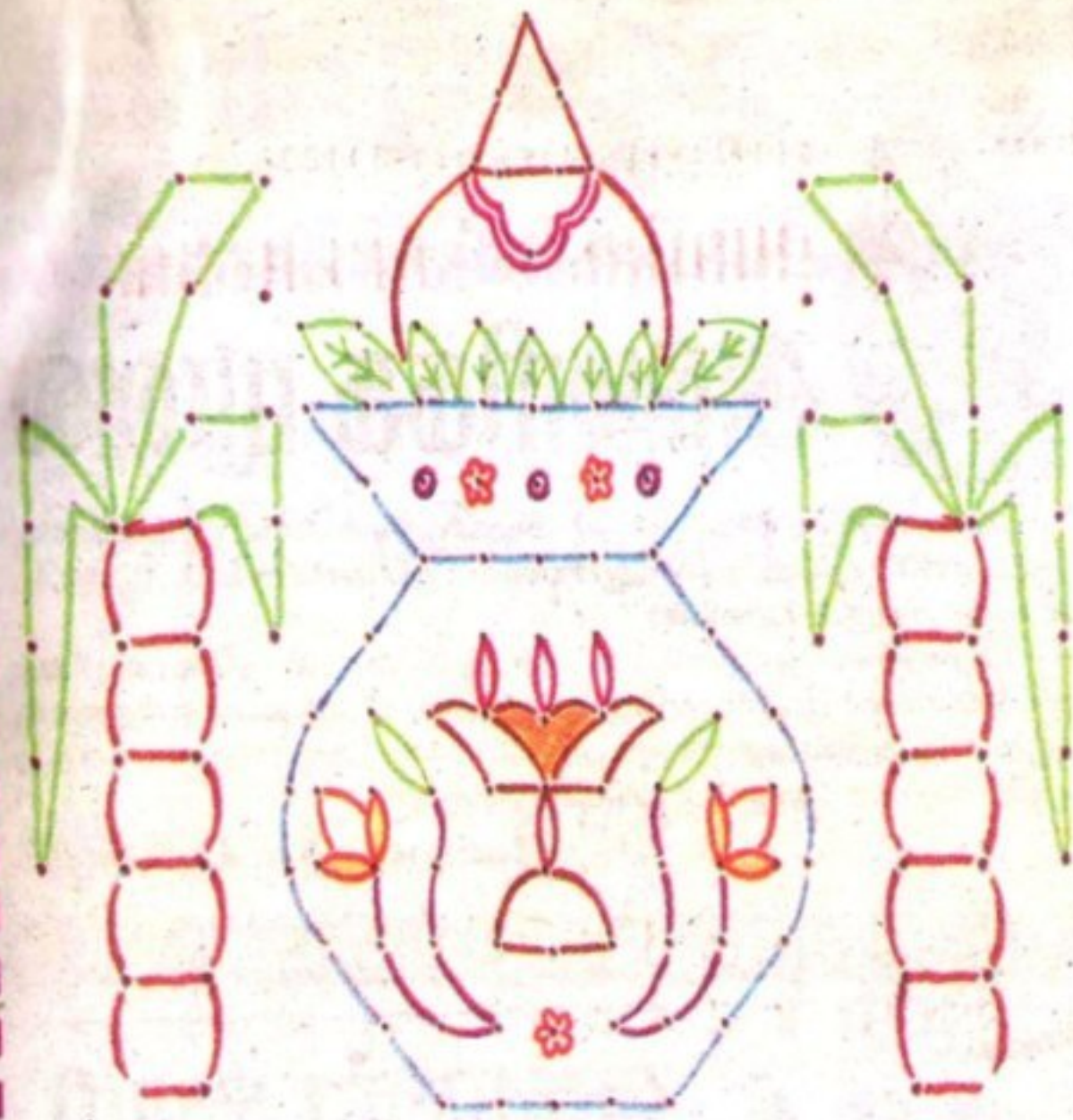

15 புள்ளி 15 வரிசை தேர் புள்ளி.

- எஸ்.கே.கிலாம்பாள், திருச்சி.

ராணிமுத்து

2012 ஜனவரி 16

(புள்ளிகள் கோலத்தில் உள்ளபடி.)

- ஆர். ஸ்ரீமதி, சென்னை.

2012 ஜனவரி 16

ராணிமுத்து

அமெரிக்க பரவல்

தக்காளி, சோளம், உருளைக்கிழங்கு, அன்னாசி, பரங்கிக்காய், பட்டாணி, புகையிலை ஆகியவை அமெரிக்காவில் இருந்தே உலகம் எங்கும் பரவின.

பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த மாண்ட்கோலிபியர் சகோதரர்கள் முதன் பறக்கும் பலூனை 1783-ல் தயாரித்தனர். ஆனால், அதில் அவர்கள் பறக்கவில்லை. ஆடு, சேவல், வாத்து ஆகியவற்றை அனுப்பி பரிசோதித்தனர்.

- பி.கோபிபச்சமுத்து, கிருஷ்ணகிரி.

தகவல் துளி

★தமிழ்நாட்டில் அரசுசார்பில் 4 ஆயிரத்து 42 நூலகங்கள் செயல்படுகின்றன.

★மனித உறுப்புகளில் மிக நீளமானது சிறுகுடல். நீளம் 22 அடி!

- கு. அருணாசலம், தென்காசி.

"நாங்க இதுக்குன்னு இருக்கிற தொழில்காரிங்க... சரி. குடும்பத்தில் இருக்கிற பெண்களைப் போய் பாவம் செய்ய வைக்கிறீங்களே?"

"என்ன நீ திடீர்னு பாவ, புண்ணியம்னு பேச ஆரம்பிச்சிட்டே? 'நிரில்'ன்னு ஒண்ணு இருக்கு பாரு- அதுக்கு முன்னால பாவமாவது, புண்ணியமாவது...? கல்யாணமான பெண்கள்ன்னா அது ஒரு தனி சுகம். அதே மாதிரி இன்னொரு விஷயமும் சொல்றேன். ஆரம்பத்தில் முறைக்கிற, பிகு பண்ணிக்கிற பொண்ணுங்களை கடைசியில் எப்பாடுபட்டாவது ஜெயிச்சுடுவேன் தெரியுமா? தோல்வியே கிடையாது."

"அவனவன் என்னன்னவோ விஷயங்கள்ல சாதனை பன்றான். நீங்க இதை ஒரு சாதனைன்னு சொல்லி பெருமைப்பட்டுக்கிறீங்க?"

"என்னாச்சு உனக்கு? வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் புதுசா போதிமரம் வளருதா...?" என்றவன்- அவளை மூர்க்கமாக அணைத்து முத்தமிட்டதில், அவள் அலறி- தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு-

கீழ் உதட்டைத் தொட்டுப் பார்த்த விரலில்... ரத்தப்பொட்டு!

மறுநாள் அலுவலகத்துக்கு வந்த கேதாருக்கு 'பியூனில்' தொடங்கி ஒவ்வொருவரும் வணக்கம் சொல்லிக்கொண்டே வர- அவன் மவுனமாக தலை அசைத்தபடியே நடந்தான்.

அப்போது மென்மையான ஒரு பெண் குரலைக் கேட்டு- அந்தக் குரல் கேட்ட நாற்காலி முன் ஒரு விநாடி நின்றான். வணக்கம் சொன்னவளை ஆசையுடன் பார்த்தான்.

மனதுக்குள் 'டிங்-டாங்' என்று மணி அடித்தது.

தன் அறைக்குள் வந்ததும்- அந்தப் பெண்ணைக் குறிப்பிட்டு, "அது யார் சித்தப்பா?" என்றான்.

"புதுசா வேலைக்கு வந்திருக்காங்க கேதார். மைதிலின்னு பேரு" என்ற சித்தப்பா, "வேணாம்படா, வேலையில் சேர்ந்து ரெண்டு வாரம்தான் ஆகுது, கல்யாணமான பொண்ணு" என்றார், அவனது முகப்போக்கைக் கவனித்து.

“அதனால் என்ன சித்தப்பா, அவ வீட்ல தண்ணீர்ப் படுக்கை கண்டிப்பாக இருக்காதே” என்று சிரித்தான் கேதார்.

4

இந்த ஆண்டில்...

அலுவலகத்தில் ‘லெட்ஜரை’ப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தான் மணி.

அவன் மேசை மேல் இருந்த ‘இன்டர்காம்’ ஒலித்தது.

“முதலாளியோட அறைக்கு வாப்பா” என்ற மேலாளர் மற்றும் முதலாளியின் சித்தப்பாவான காசிநாதனின் குரல் கேட்டது.

“இதோ வர்றேன் சார்” என்றான் மணி, பவ்வியமாக.

அனுமதி பெற்று அந்தக் குளிர் அறைக்குள் மணி நுழைந்தபோது, முதலாளி கேதார் தனது சக்கர நாற்காலியில் இடம்- வலமாக மெதுவாக அசைந்துகொண்டிருந்தான்.

அவன் உதட்டில் எந்த விநாடியும் சாம்பல் சிந்தத் தயாராக ‘சிகரெட்’ தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அருகில் மற்றொரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த முதலாளியின் சித்தப்பா காசிநாதன், கோப்புகளை வாங்கிக்கொண்டு, “சார் உன்னை என்னவோ கேக்கணும்னு சொன்னாரு” என்றார்.

“என்ன சார்?” என்றான் மணி.

“கொள்முதல் கோப்பைப் புரட்டினேன். அதுல முணு ‘இன்வாய்ஸ்’ல பென்சில்ல கேள்விக்குறி போட்டு ‘இன்ஷியல்’ போட்டிருந்தது. அந்த ‘இன்ஷியல்’ யாருதுன்னு கேட்டேன். போன மாசம் புதுசா வேலைக்கு சேர்ந்த உன்னோடது என்று சொன்னார் சித்தப்பா. எதுக்காக பென்சில்ல கேள்விக்குறி போட்டிருக்கே?” என்றான் கேதார்.

“இதை நான் ஏற்கெனவே கூப்பிட்டு கேட்டுட்டேன் கேதார். உன்கிட்டேதான் சொல்வேன்னு சொல்லிட்டான்” என்றார் சித்தப்பா.

“என்கிட்ட மட்டுமே சொல்ற அளவுக்கு அப்படி என்னப்பா

“சார், நம்ம கம்பெனிக்கு மூலப்பொருட்கள் வாங்கிறதில் யாரோ தில்லுமுல்லு பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க சார்...” என்றான் மணி.

“எப்படிச் சொல்றே?”

“இரும்புத் தகடுகள் நமக்கு சேலத்தில் இருந்து நாலஞ்சு பார்ட்டிகள் பல வருஷமாக ‘சப்ளை’ பண்ணிக்கிட்டு இருக்காங்க. ஆனா, கடந்த ரெண்டு வருஷமா ‘ராயல் இண்டஸ்ட்ரீஸ்’ல மட்டும்தான் வாங்கிக்கிட்டு இருக்கோம். அவங்க அனுப்பின ‘இன்வாய்ஸ்’லதான் நான் கேள்விக்குறி போட்டு வச்சிருக்கேன். அதே தேதிகள்ல மற்ற ‘இண்டஸ்ட்ரீஸ்’ல என்ன விலை வித்தாங்கன்னு போன் செஞ்சி கேட்டு குறிச்சி வச்சிருக்கேன். ‘மார்க்கெட்’ விலையைவிட நமக்கு முணு மடங்கு அதிகமா ‘பில்’ பண்ணி இருக்காங்க. நாமும் கேள்வி கேட்காம ‘செக்’ அனுப்பி இருக்கோம். இப்படி அநியாய விலை கொடுத்து அவங்கிட்டயே மறுபடி மறுபடி நாம வாங்க வேண்டிய அவசியம் என்ன சார்?” என்றான், கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு மணி.

“உன்னை யார் அதிகப்பிரசங்கித்தனமா போன் போட்டு விலை விபரம் விசாரிக்கச் சொன்னது? நான் ஒருத்தன் எதுக்கு இருக்கேன்? உன் சந்தேகத்தை என்கிட்டே கேட்க வேண்டியதுதானே? சேர்ந்து ஒரு மாசம்கூட ஆகலை? உனக்கு ரொம்ப தெரியுமா நிர்வாகம் பத்தி...” சிறினார் சித்தப்பா.

“இருங்க சித்தப்பா” என்று அவரைக் கையமர்த்தினான் கேதார்.

“அவன் எதுவும் தப்பாப் பேசலையே? யாரையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலையே! தனக்கு ஏற்பட்ட நியாயமான சந்தேகத்தைக் கேட்கிறான். அந்த ஆர்வத்தையும், அக்கறையையும் பாராட்டறதை விட்டுட்டு, ஏன் அநாவசியமா கத்தறீங்க? அவன் கேட்டதையே நான் கேட்கறேன். ‘மார்க்கெட்’ விலையைவிட முணு மடங்கு அதிகம் கொடுத்து எந்த முட்டாளாவது வாங்குவானா? காய்கறிக் கடைக்காரன்கிட்டேகூட பேரம் பேசறமா, இல்லையா? ஒரு ‘பில்’ மூன்றரை லட்சம். முணு தடவை வாங்கி இருக்கோம். அதாவது

நிழல் காதல்

சில நேரம்

இணைந்து நடப்பேன்...

நீ அறியாமலே

எனை நேசிக்கும்

உன் நிழலுக்காக!

-முத்துக்குமாரசாமி உலகநாதன்

கனிக் குழல்கள்

இயற்கைப் போட்டி

வானவீதியில்
இயற்கைப் போட்டி-
வெற்றி பெற்றால்
மழை...
தோற்றால்
வெயில்!

-த.சு.ஆனந்தநாயகி,
மாடன்பிள்ளை தர்மம்.

நினைவுகள்

நீரின்றி
வறண்டு போன
ஆற்று மணலில்
புதைந்து கிடக்கிறது...
நான் குளித்த -
நீ துணி துவைத்த
நினைவுகள்!

-சிவபாரதி,
சிதம்பரம்.

அம்மா

என்னை

கவாசிக்க வைத்ததால்...

நான் வாசித்த

முதல் கவிதை

அம்மா!

-திண்டுக்கல் ம.குமார்.

உலவும் குரு

நிலவே - நீ
அகல் விளக்கு!
இருளைக் கிழிக்கும்
உன் மந்திர விரலால்
திசைகள் புரியும்!
சிறிதாக இளைத்தாலும்
மறுபடி மறுபடி
பூரணமாக வருவாய்!
குறைவதும், வளர்வதுவுமே
வாழ்க்கை எனும்
தத்துவத்தை
சொல்வதால் - நீ
உலவும் ஞானகுரு!

- எஸ். செல்வராஜ்,
கணபதி அக்ரகாரம்

வாழ்க்கை

அரசுப் பள்ளிக்கூடத்தில்
அஞ்சாம் வகுப்பு வரை
வாழ்ந்தது வாழ்க்கை!
அதற்குப் பின்னே
வயக்காட்டு வேலையும்,
வயதுக்கு வந்ததும்
மாமன் மகனை மணந்ததும்
மக்களைப் பெற்றதும்
வயது போனதும்
வதங்கி விழுந்ததும்
வாய்க்கரிசி வாங்கியதும்
வாழ்க்கையா என்ன?
- நாகேந்திர பாரதி,
சென்னை.

பத்தரை லட்சத்துக்கு வாங்கி இருக்கோம்."

"அதான் எனக்கும் புரியலை. 'மார்க்கெட்' விலை அந்தந்த தேதிகளில் கூடக் குறைச்சலா இருந்திருக்கலாம். 'டிமாண்ட்' அதிகமாக இருந்திருக்கலாம். 'ராயல் இண்டஸ்ட்ரீஸ்' ரொம்ப நம்பிக்கையான 'பார்ட்டி'. நம்மை ஏமாத்தமாட்டாங்க" என்றார் சித்தப்பா.

"சார், நான் ஒண்ணு சொல்லலாமா?" என்றான் மணி.
"சொல்லு."

"நம்ம ஆபீஸ்ல கொள்முதலுக்குன்னு தனியா பொறுப்பு மேலாளர் இருக்காரே! அவர்தான் 'இன்வாய்ஸ்'ஸை சரிபார்த்து, காசோலை அனுப்பலாம்னு கையெழுத்து போடறார். அவருக்கும், அந்த கம்பெனிக்கும் ஏதோ ரகசியமான ஒப்பந்தம் இருக்கலாம்னு நினைக்கிறேன். விலையை அதிகமாப் போடச் சொல்லி பணம் அனுப்பி வச்சிட்டு, வித்தியாசத் தொகையை பங்கு போட்டுக்கிட்டு இருக்கலாம்."

"ஒருவேளை அப்படி இருக்குமோ?" என்றார் சித்தப்பா.

"என்ன சித்தப்பா இப்படி கேட்கறீங்க? உங்களை நம்பித்தானே நான் இந்த தொழிற்சாலையோட முழுப் பொறுப்புகளையும் ஒப்படைச்சிருக்கேன். நீங்க ஒவ்வொரு 'பில்'லையும் 'பாஸ்' 'பண்ணறப்பவும் பொறுப்பா சரிபார்த்து இருக்க வேண்டாமா? உங்களை நம்பித்தானே 'செக்' புத்தகம் முழுக்க கையெழுத்துப் போட்டு உங்க பொறுப்புல கொடுத்திருக்கேன்" என்றான் கேதார்.

"எப்படியோ கவனிக்க தவறிவிட்டேன் போலிருக்கு."

"முதல்ல போலீசைக் கூப்பிடுங்க."

"போலீசெல்லாம் வேண்டாம் கேதார்... தப்பு பண்ணினவங்களை நான் கவனிச்சுக்கறேன்."

கேதார், மணி பக்கம் திரும்பினான்.

"கைகொடுப்பா. ரொம்ப பொறுப்போட நடந்துக்கிட்டிருக்கே. ரொம்ப நல்லது. 'கீப் இட் அப்'! அப்புறம்.... தப்பு பண்ணியவன் மேல சித்தப்பா வேற வழியில நடவடிக்கை எடுக்கறேன்னு சொல்றதால, அந்தப் பொறுப்பை அவர் பார்த்துக்கிட்டும்."

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி வேறு யாருகிட்டேயும் சொல்ல வேண்டாம். அப்புறம் தப்பு பண்ணினவன் உஷாராகிடுவான். புரிஞ்சுதா?" என்றான்.

"சரி சார்" என்று தன் மேசைக்கு வந்தான் மணி.

கேதார் தன் சித்தப்பாவை நம்பி காசோலை புத்தகம் முழுக்க கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்துள்ள தகவலை மனதில் எழுதிக்கொண்டான்.

5

கடந்த ஆண்டில்...

பஸ் நிறுத்தத்தில் காத்திருந்தாள் மைதிலி.

சோதனையாக மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் உடனே உடனே பஸ் வந்து, பயணிகளை அள்ளிப் போய்க்கொண்டிருக்க- இவளுக்கான பஸ்சைக் காணோம்.

கைகட்டி நின்று வெகுநேரம் காத்திருந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் அவள் அருகில் வந்து நின்றது, அந்த படகு கார்.

அதைப் பார்த்ததுமே- அது தன் முதலாளி கேதாரின் கார் என்பது புரிந்தது. வேலையில் சேர்ந்த இரண்டு மாதத்தில் மூன்றே தடவைகள் கேதாரைப் பார்த்திருக்கிறாள் அவள், ஒரு வார்த்தைக்கூட இதுவரை பேசியதில்லை.

காரின் கண்ணாடி கீழே இறங்க, குளிர் கண்ணாடி அணிந்த கேதார் எட்டிப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, "ஹலோ மேடம், ஏறிக்கங்க. உங்க வீட்ல கொண்டுபோய் விடறேன்" என்றான்.

"பரவாயில்லை சார். எனக்கு பஸ் வந்துடும்."

"எனக்கொண்ணும் சிரமமில்லை. உங்களோட உண்மையான சேவையைப் பத்தி சித்தப்பா நிறைய சொல்லி இருக்கார். என் ரூபக சக்தி சரின்னா, உங்க பேர் மைதிலி. மிஸஸ் மைதிலி ராம். உங்களுக்கு உதவ சின்ன சந்தர்ப்பம்... வாங்க."

தன் முதலாளியின் உரிமையான அழைப்பை அதற்கு மேலும் எப்படி நிராகரிப்பது என்று தெரியாமல் மைதிலி லேசான சங்கடத்துடன் காரின் பின்பக்க இருக்கையில் ஏறிக்கொண்டாள்.

கார் புறப்பட்டதுமே கேதார் பின்புற கண்ணாடியை அவளைப் பார்க்கத் தோதாக திருப்பி வைத்துக்கொண்டாள்.

“நம்ம ஆபீஸ்ல சேர்ந்த ரெண்டு மாதத்திலேயே ரொம்ப திறமையாக இருக்கீங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன். உங்க சேவை மேலும் தொடர வாழ்த்துகள்.”

“நன்றி.”

“என்ன செய்யறார் ராம்?”

“ஒரு மின்சாதன கம்பெனில ‘சீனியர் ஸ்டெனோ’ சார்.”

“ராயப்பேட்டைதானே வீடு?”

“ஆமாம் சார்.”

“உங்களை வழியில பார்த்தது ஒரு விதத்துல நல்லதாப் போச்சுங்க மைதிலி. எனக்கொரு உதவி செய்வீங்களா?”

“என்ன சார்?”

“என் நண்பரோட பொண்ணுக்கு நாளைக்கு கல்யாணம். அவளுக்கு ஒரு ஜோடி ‘பேன்சி’ தங்கக் கம்மல் அன்பளிப்பு செய்யலாம்னு நினைச்சேன். ஆனா, எனக்கு பெண்கள் நகைகள் எல்லாம் தேர்வு பண்ணத் தெரியாது. அரை மணி நேரம் தாமதமா போனா பரவாயில்லையா? என்னோடு நகைக்கடைக்கு வந்து கொஞ்சம் பார்த்து எடுத்துத் தர முடியுமா?”

“சரி சார்.”

அந்த நகைக்கடை முன்பு காரை நிறுத்தினான் கேதார். இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

“மைதிலி, விலையைப் பத்தி பிரச்சினை இல்லை. உங்களுக்கு எந்த நகை பிடிச்சிருக்கோ... அதை தேர்வு பண்ணுங்க. அதையே வாங்கிடறேன்.”

ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு - கடைக்காரன் கொடுத்த குளிர்மானத்தை கேதார் உறிஞ்சிக்கொண்டிருக்க- அரை மணி நேரம் அலசி, மைதிலி ஒரு ஜோடி கம்மல்களை

தேர்வுசெய்தாள்.

அதற்கான காசோலை கொடுத்த பிறகு இருவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

“நான் இங்கேருந்து பஸ் பிடிச்சி போயிடறேன் சார்.”

“இவ்வளவு தூரம் வந்துட்டு, வீட்ல விடாமப் போறது மரியாதை இல்லையே! ஏறுங்க, பிளீஸ்.”

“மீண்டும் காரில் புறப்பட்டார்கள்.”

6

இந்த ஆண்டில்...

“என்னப்பா ரொம்ப சோர்வா இருக்கீங்க?” என்றான் அஸ்வின்.

காசிநாதனின் ஒரே பையன்.

“கேதார் முழிச்சுக்குவானோன்னு பயமா இருக்கு அஸ்வின்” என்றார் கேதாரின் சித்தப்பா காசிநாதன், சோபாவில் பெருமூச்சுடன் அமர்ந்துகொண்டு!

“என்னாச்சுப்பா?”

“ஆபீஸ்ல மணின்னு ஒரு புது ‘அக்கவுண்டன்ட்’ வந்திருக்கான். நல்ல பேர் வாங்கணுங்கற ஆர்வத்துல அவன் எல்லா கோப்புகளையும் தோண்டித் துருவிப் பார்க்கறான். கொள்முதல் வகையில் சேலம் ‘பார்ட்டி’யோடு சேர்ந்து கிட்டத்தட்ட ஏழு லட்சத்துக்கு நான் ஒரு தில்லுமல்லு செஞ்சிருக்கேன். பாவி, அதைக் கண்டுபிடிச்சிட்டான்.”

அதைப் பத்தி கேதாருக்கு தெரியப்படுத்திட்டான். கொள்முதல் மேலாளர்தான் இந்தத் தப்பை செய்திருப்பானனு ஒரு மாதிரி சமாதானப்படுத்தி, சம்பந்தப்பட்டவங்க மேல நடவடிக்கை எடுக்கறதா சொல்லி இருக்கேன். ஆனா, கேதார் என்னை லேசாவாவது சந்தேகப்பட்டு இருப்பானோன்னு கவலையா இருக்கு.”

“கேதார் ஒரு முட்டாளாப்பா. அதெல்லாம் சந்தேகப்பட

மாட்டான். எத்தனை வருஷமா உங்களை நம்பிக்கிட்டு இருக்கான். கம்பெனியோட எம்.டி. நீங்கதான்ங்கிற மாதிரிதானே நடந்துக்கிறீங்க?"

"அதெல்லாம் சரிதான் அஸ்வின். ஆனா, கேதார் முட்டாள் இல்லை. நல்ல புத்திசாலிதான். அவனோட புத்திசாலித்தனத்தை எல்லாம் தொழில்ல பயன்படுத்த விடாம, ஆரம்பத்துல இருந்தே நான் திசை திருப்பி வச்சிருக்கேன். அவனோட மிகப்பெரிய பலகீனம், பெண்கள்மேல உள்ள சபலம்! அதைப் புரிஞ்சுக்கிட்டு ஒரு சித்தப்பா செய்யக்கூடாத வேலைகள் எல்லாம் நான் செய்திருக்கேன்... எல்லாம் எதுக்காக? அவன் கவனம் வேற இடத்துல இருக்கறப்போ, இங்கே கொஞ்சம் கொஞ்சமா சுரண்டலாம்னுதான்! இனிமே அது முடியாதுபோல் இருக்கு அஸ்வின்" என்றார், ஆத்திரத்துடன் காசிநாதன்.

7

கடந்த ஆண்டில்...

மைதிலி தட்டச்சு செய்துகொண்டிருந்தாள். பியூன் வந்து, "மேடம், உங்களை முதலாளி கூப்பிடறார்" என்றான்.

மைதிலி எழுந்து நடந்தாள்.

"சார், உள்ளே வரலாமா?"

"வாங்க மைதிலி, உட்காருங்க" என்றான் கேதார்.

அந்த நேரத்தில் அறையில் அவன் மட்டும்தான் இருந்தான்.

"பரவாயில்லை சார்" என்று நின்றாள்.

"இருபத்தேழு லட்ச ரூபாய் ஒப்பந்தம் ஒண்ணு நமக்கு கிடைக்க வேண்டியது கைநழுவிப் போயிடுச்சி மேடம்... அது பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றான்- தொலைபேசியின் ரிசீவரை வெறுமனே கழற்றிக்கொண்டு.

"தெரியாது சார்."

அதுக்குக் காரணம்- நாம கொடுத்த விலைப்புள்ளியைவிட, நாம ஆயிரம் ரூபா குறைவா விலைப்புள்ளி ஒண்ணு கொடுத்துதான். அதாவது, நம்ம ஆபீஸ் ரகசியங்களை நாமோ ஒருத்தர் நம்மோட எதிரி கம்பெனிகளுக்கு 'சப்ளை' செய்யறாங்க.

இப்ப கிட்டத்தட்ட நாற்பது லட்ச ரூபாய்க்கு ஒரு புது ஒப்பந்தம் கிடைக்கிற வாய்ப்பு வந்திருக்கு. இதுக்கான விலைப்புள்ளியை நான் ரகசியமாக தயாரிக்கப் போகிறேன். எனக்கும், உங்களுக்கும் தவிர வேற யாருக்கும் இது தெரியக்கூடாது. இது சுத்தமான ரகசிய தொழில் திட்டம். ரகசியத்தை காப்பாத்துவீங்களா...?

"நிச்சயமா?"

"நல்லது! நாளைக்கு காலையில் பத்து மணிக்கு நான் ஆபீஸ் வரப்போறதில்லை. ஓட்டல் பசிபிக்ல அறை எண் 408-ல இருப்பேன். நீங்களும் ஆபீஸ் வர வேண்டாம். நேரா அங்கே வந்துடுங்க. என்னோட 'லேப்டாப்' போடு காத்திருப்பேன். மத்தியான சாப்பாட்டு வேளைக்கு முன்பாகவே மளமளவென்று விலைப்புள்ளி தயார் பண்ணி, அங்கே இருந்தவாறே அனுப்பிவிடலாம், சரியா?"

"சரி சார்" என்றாள், மடத்தனமாக!

8

இந்த ஆண்டில்...

மேலாளரின் அறைக்குள், கையில் கோப்புடன் நுழைந்தான் மணி.

"என்ன?" என்றார் காசிநாதன்.

"இந்த நாலு கோப்புகளையும் நான் சரிபார்த்துட்டேன் சார். நீங்க ஒரு தடவை பார்த்துட்டீங்கன்னா, 'ஸ்டேட்மெண்ட்' எடுத்துருவேன்."

"இருங்க" என்று கூறிவிட்டு, காசிநாதன் எழுந்து அறையுடன்

சாத்திக்கொண்டார். அந்த அவகாசத்தில் மணி இரண்டு காரியங்கள் செய்து... கதவை

மேசை மேல் அவர் விட்டுச் சென்றிருந்த அவருடைய சரமாக மது பாட்டிலையும், கண்ணாடி தம்ளரையும் எடுத்து அருகில் கை அலம்பும் தொட்டியில் நனைத்து, அதிலிருந்து குடித்துக் கொண்டு- நாளிதழை புரட்டத் தொடங்கினான். அச்சுப் பதித்துக்கொண்டான்.

இரண்டாவதாக காசிநாதனின் சிறிய சூட்கேசை எடுத்து, அதில் பிளாஸ்டிக் பகுதிக்குள் கச்சிதமாக பொருந்தும்படியான ஒப்பொத்தான் அளவு 'மைக்ரோ போனை' ஒட்டி வைத்தான். பின், சமர்த்தாய் அமர்ந்துகொண்டு- காசிநாதன் வருகைக்காக காத்திருந்தான்.

9

கடந்த ஆண்டில்...

ஒட்டல் பசிபிக். பத்து ஏக்கர் நிலத்தை அடைத்துக்கொண்டு சிற்றுண்டி விடுதி, தங்கும் அறை, மாநாட்டு கூடம்; முடிதிருத்துய்க்கடை, நீச்சல்குளம், வணிக வளாகம், சுகாதார விடுதி, அழகு நிலையம் என்று சகலமும் வைத்திருந்தது. அதன் நான்காவது மாடியில் இருந்த அறையின் 'பால்கனி'யில் இருந்து பார்த்தால் ஒருபுறம் ஒட்டலின் வாசலும், மறுபுறமும் ஓயாத அலைகளுடன் சமுத்திரமும் தெரிந்தது.

சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து- கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மது அருந்தியபடியே வாசலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் கேதார். 'ஆஷ்டிரே' பள்ளத்தில் செருகப்பட்ட சிகரெட்- காலாவதி ஆகிக்கொண்டிருக்க, உள்ளே அறையின் மேசை மேல் 'லேப்டாப்' சம்பிரதாயத்துக்காகவே வைக்கப்பட்டிருந்தது.

மணி பத்தே கால் ஆனபோது, ஆட்டோ ஒன்றில் வந்து அங்கு இறங்கினாள் மைதிலி.

மஞ்சள் சேலையில் சிகப்பு பூக்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

மேலே இருந்தவாறே புதிய கோணத்தில் அவளைப் பார்த்த கேதார், கீழுதட்டை ஈரம் செய்துகொண்ட கேதார், அவசரமாக மது பாட்டிலையும், கண்ணாடி தம்ளரையும் எடுத்து அருகில் கை அலம்பும் தொட்டியில் நனைத்து, அதிலிருந்து குடித்துக் கொண்டு- நாளிதழை புரட்டத் தொடங்கினான். அச்சுப் பதித்துக்கொண்டான்.

இலசான் கதவுத் தட்டலுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, " எஸ்... பின்" என்றான்.

"வணக்கம் சார். வர்ற வழியில கொஞ்சம் தாமதமாயிடுச்சு."

என்றான் பவ்வியமாக மைதிலி.

"பாவாயில்லை. உட்காருங்க." நாற்காலியில் அமர்ந்தாள். "மிஸஸ் மைதிலி, நான் அதிகமா நம்ம ஆபீசுக்கே வர்றதில்லை. எல்லாம் சித்தப்பாதான் பார்த்துக்கறார். இப்ப கொஞ்ச நாளாதான் அடிக்கடி ஆபீசுக்கு வர்றேன். அது ஏன் தெரியுமா?"

"தெரியலை சார்."

"பொய் சொல்நீங்க மைதிலி. ஒரு விஷயத்தை ஆம்பளைங்களைவிட பொம்பளைங்கதான் சிக்கிரம் புரிஞ்சுக்குவாங்க. உங்களால புரிஞ்சுக்க முடியலையா?"

"இல்லை" என்று தலை அசைத்தாள்.

"காரணம் நீங்கதான் மைதிலி."

நற்போதைய அவன் புன்னகையில் விரசம் மாட்டி இருந்தது.

"என்ன சார் சொல்நீங்க?"

"நீங்க என்ன எல்.கே.ஐ. பாப்பாவா? ஏ, பி, சி, டி-யிலேருந்து ஆரம்பிச்சு சொல்லணுமா? இருங்க..."

கேதார் கட்டில் அருகில் வைத்திருந்த சிறிய சூட்கேசைத் திறந்து எடுத்து வந்து, 'வச்சிக்கங்க' என்றான்.

அந்த சிறிய அட்டைப் பெட்டியைப் பார்த்ததுமே- அன்றைக்கு நகைக்கடையில் வாங்கிய கம்மல்கள் கொண்ட பெட்டி என்பது மைதிலிக்குப் புரிந்தது.

'இதை எதற்காக என்னை வைத்துக்கொள்ளச்

சொல்கிறார்?

“சார், இது உங்க நண்பரோட பொண்ணுக்கு...”

“பொய். நான் சொன்னதெல்லாம் பொய். உங்களுக்கு பிடிச்ச ‘டிசைன்’ல உங்களுக்கு அன்பளிப்பு செய்யறதுக்குத்தான் வாங்கினேன். பிடியுங்க” என்றான், கையில் வைத்துக்கொண்டு மைதிலிக்கு இப்போது அவன் பார்வையைப் படிக்க முடிந்தது.

அது ஊர்ந்து சென்ற இடங்களில் கூசியது. சட்டென்று எழுந்துகொண்டான்.

“மன்னிக்கணும்சார். எனக்கு நகைகள் வாங்கித் தர எழுந்து இருக்கார்.”

சிரித்துக்கொண்டே கேதார் அவளின் தோளில் கை வைக்க அடுத்த விநாடியே அவனது கையைத் தட்டிவிட்டு, இரண்டடி பின்வாங்கி, “ச்சீ...” என்றான்.

மைதிலி கதவு அருகே விட்டிருந்த செருப்புகளை அணிந்து நிமிர், கதவில் சாய்ந்துகொண்டு கைகட்டி நின்று சிரித்தான் கேதார்.

“மைதிலி, இப்ப உன்னை பலவந்தமா அடையணும்னு நான் நினைச்சா, ரொம்ப சுலபம். ஆனா, அதுல எனக்கு விருப்பம் இல்லை. ஒத்துழைப்பு இல்லாம... சப்புன்னு போய்விடும். என் ஜாதகத்தில் வன்முறை இல்லை. யார்கிட்டேயும் இந்த விஷயத்துல நான் தோத்ததும் இல்லை. முதல் முறையா உன்கிட்டே கொஞ்சறேன். பிளீஸ்... வா. யாருக்கும் நஷ்டமில்லை.”

“த்தூ...!”

மைதிலி துப்பின எச்சில் அவன் முகத்தில் வழிந்துகொண்டிருக்க, அவள் சடக்கென்று கதவைத் திறந்துகொண்டு அவசரமாக வெளியேறினாள்.

கேதார், முகம் மிகவும் சிவந்து போய் நின்றான்.

‘மைதிலி! என் முகத்தில் துப்பிவிட்டுப் போகிறாயா? ஜெயித்துவிட்டதாக நினைத்து வெளியேறுகிறாயா?’

இது தோல்விதான். ஆனால் தற்காலிகமானது!

தோற்றவனின் தீர்ப்பு எப்போதுமே கொஞ்சம்

காரணமாகத்தான் இருக்கும். பார்ப்பாய். விரைவில் நீ அதைப் பார்ப்பாய்!- மனதுக்குள் சபதம் போட்டுக்கொண்டான்.

10

கடந்த ஆண்டில்...

ஓட்டல் அறையைவிட்டு வேகமாக வெளியே வந்து அவசர அவசரமாக ஆட்டோ பிடித்து அமர்ந்துகொண்டு, தன் ஓட்டலுக்கு ஓட்டச் சொன்ன மைதிலிக்கு இன்னும் படபடப்பு அடங்கவில்லை.

கைப்பையில் இருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

‘என்ன ஒரு அயோக்கியத்தனம்! தன் தோழனின் பெண்ணுக்கு என்று சொல்லி நகை தேர்ந்தெடுக்கச் சொல்லி... அலுவலகத்தில் ரகசியங்கள் திருட்டுப் போவதாக பேசி என்னை நம்ப வைத்து, சந்தேகமே வராதபடி ஓட்டல் அறைக்கு வரவழைத்து... எத்தனை பெரிய திட்டமிட்ட நாடகம்!’

என்னை பலவந்தப்படுத்த முற்பட்டிருந்தால்...

என்னால் அந்த தனி ஏ.சி. அறைக்குள் என்ன செய்திருக்க முடியும்?’

நினைக்கவே சிலிர்த்தது.

குப்பென்று மீண்டும் வியர்த்ததோடு, லேசாக மயக்கமே

வந்தது.

நிமிரென்று அந்த மயக்கம் அதிகமாகி நாக்கு வறண்டு போய், ஆட்டோ சுழன்றுகொண்டே ஓடுவது போலத் தெரிய...

தடுமாறினாள் மைதிலி.

“டிரைவர்! மயக்கமாக இருக்கு. பக்கத்துல ஏதாவது ஸ்பைத்திரிக்கு போங்க... சீக்கிரம்” என்று கத்தி, கம்பியை கட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

கூண் விழித்தபோது, தனது வீட்டில், தன் கட்டிலில் படுந்திருப்பதை உணர்ந்தாள் மைதிலி.

அருகில் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தான் ராம்.

மாத்திரை பட்டைகளுடன் உள்ளே வந்த மணி, "இது ஒரு மாத்திரை மட்டும் இங்கே கிடைக்கலை. நாளைக்கு வேகடையில் வாங்கிட்டு வர்றேண்ணா" என்றவன்- திரும்பி பார்த்து, "அண்ணி முழிச்சிட்டாங்க, வாழ்த்துகள்" என்றான்.

மைதிலி எழுந்து அமர்ந்து, "எதுக்கு?" என்றாள் புரியாமல். "ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து டாக்டர் என் ஆபீசுக்கு போய் பண்ணிச் சொன்னார். உன் கைப்பையில் முகவரி இருந்தது. நானும், தம்பியும் வந்து 'டாக்ஸி'யில் அழைச்சுட்டு வந்தோம். இப்ப மயக்கம் எப்படி இருக்கும்மா?" - கேட்டான் ராம்.

"இப்ப மயக்கம் எதுவும் இல்லை. நார்மல்" என்றவள், "எதுக்கு வாழ்த்தினீர்கள்?" என்றாள், மணியைப் பார்த்து.

"அண்ணிக்குத் தெரியாதாண்ணா...? அப்போ நீங்கலே சொல்றதுதான் நல்லது" என்று அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறினான் மணி.

"என்ன சொல்றார்?"

"அவன் சித்தப்பா ஆகப்போறானாம். அதான் சொல்றான்."

சில விநாடிகள் கழித்தே புரிந்தது, அவளுக்கு.

"ஆட்டோவில் வந்துகிட்டிருந்தப்ப மயக்கமாயிடிச்சி உனக்கு ஆட்டோ டிரைவர் உன்னை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துருக்கிறார். உன் கைப்பையில் இருந்த போன் நம்பரை எடுத்து டாக்டர்தான் போன் செய்து, எனக்கு எல்லா விவரத்தையும் சொன்னார். பதறிப் போய் ஆஸ்பத்திரி வந்து பார்த்தா, பரிசோதனை பண்ணிட்டு உன்னோட கர்ப்பத்தை உறுதி செஞ்சார் டாக்டர் என்றான் ராம்.

மைதிலிக்குள் புது வெள்ளமாய் - சந்தோஷமாய் நுரைத்துக்கொண்டு பாய்ந்தது.

திருமணமாகி இரண்டு ஆண்டுகளாகியும் கரு உண்டாகவில்லையே என்று உறவினர்கள் கவலைப்படத் தொடங்கி, காதுபட பேசவும் தொடங்கி - ராம்கூட, 'ஒரு நாள் ரெண்டு பேரும் பரிசோதனை பண்ணிக்கலாமா?' என்று கேட்கத்

தொடங்கிய காலக்கட்டத்தில்...

எல்லோரின் கேள்விகளுக்கும், கவலைகளுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் விதமாக இந்த இனிய செய்தி!

"ஆமாம். வழக்கமா பஸ்லதான் ஆபீஸ் போவே? ஏன் ஜினாமா செய்கிறேன். இப்படிக்கு, மைதிலி."

'புதிய சந்தோஷத்தில் மறந்திருந்த அந்த ஓட்டல் விஷயம் ராமின் கேள்வியால்தான் நினைவுக்கு வந்தது. இந்தச் சூழ்நிலையில் அதை சொல்வதா, வேண்டாமா? சொன்னால் என்ன ஆகும் ராமும் சரி, மணியும் சரி... தன்மானம் அதிகமாகப் பார்ப்பார்கள் ஒருமுறை கடற்கரை போயிருந்தபோது யாரோ இரண்டு இளைஞர்கள் என்னைப் பார்த்து கிண்டலாக பேசியதை பொறுக்காமல், சட்டையைப் பிடித்துவிட்டார்கள் அவர்கள்.

இவ்வளவு பெரிய விவகாரம் நடந்ததை சொன்னால் 'நியாயம் கேட்கிறேன் பேர்வழி' என்று உடனே புறப்பட்டுவிடுவார்கள்.

அநாவசிய வம்புகள், வழக்குகள், தேவைதானா?

"பஸ்லதான் போனேங்க. என் ஆபீஸ்ல இறங்கிக்கிட்டப்பவே லேசா வயித்தைப் புரட்டி ஒரு மாதிரியாயிடுச்சி. வீட்டுக்கு வந்து ஓய்வெடுக்கலாம்னு ஆட்டோ பிடிச்சேன். வழியிலயே மயக்கம் வந்துடுச்சி."

"பரவாயில்லை... விடு. நான் உன் ஆபீசுக்கு போன் பண்ணி சொல்லிட்டேன்."

"என்னன்னு?"

"உடம்பு சரியில்லை. இன்னைக்கு விடுப்பு வேணும். நாளைக்கு வந்துடுவான்னு சொன்னேன்."

"ஒரு பேப்பரும், பேனாவும் எடுத்துட்டு வாங்க, சொல்றேன்."

"எதுக்கு!"

"கொண்டு வாங்களேன்."

ராம் காரணம் புரியாமல் எடுத்து வந்ததும், வாங்கி விறுவிறுவென்று எழுதினான்.

எழுதியதை அவனிடம் நீட்டி, "படிங்க" என்றான்.

"மதிப்பிற்குரிய ஐயா, வணக்கம்.

எனது சொந்தக் காரணங்களால் என் வேலையை நான் இன்று இப்படிக்கு, மைதிலி."

அவன் படித்து முடித்ததும், "நாளைக்கு என் ஆபீஸ்ல இதைத் கொடுத்துடுங்க. உங்களுக்கு சந்தோஷம்தானே?" என்றான்.

"ஏன் மைதிலி இப்படி திடீர்னு?"

"நம்ம ஒப்பந்தப்படிதானே நடந்துக்கறேன்?"

"முதல் குழந்தை பிறக்கற வரைக்கும் வேலைக்குப் போறதா சொன்னே?"

"அதான் பொறந்தாச்சே... என் வயிற்றுக்குள்ளே!"

"ஏழாம் மாசம் வரைக்கும் வேணும்னாலும் நீ போகலாம் மைதிலி. எனக்கு ஒண்ணும் இல்லை."

"இல்லைங்க... வேணாம். நான் வேலைக்குப் போகலை, காரணமாத்தான் சொல்றேன்."

"என்ன காரணம்?"

"முதன் முறையா உண்டாகி இருக்கேன். அதுவும் கல்யாணமாகி ரெண்டு வருஷத்துக்கு அப்புறம். நம்ம ஊர்ல தினம் பஸ் ஏறி, இறங்கறதே ஒரு பெரிய மரண அவஸ்தை. குழந்தைக்கு ஏதாச்சும் ஒண்ணுன்னா என்னால தாங்க முடியாது. அதனாலதான் சொல்றேன்."

"சரி... சரி. நீ சொல்றதும் நியாயம்தான்" என்றான் ராம்.

மைதிலி நிம்மதிப் பெருமூச்சுவிட்டாள்.

11

இந்த ஆண்டில்...

கேதார் தன் தடித்த உதடுகளால், அந்த மெல்லிய உதடுகளை

அடைகாத்துக்கொண்டிருந்தான். முதுகெல்லாம் கோலம் வரை
போட்ட புள்ளியாக வியர்வை.

“மெதுவா” என்றாள், அவள்.

மூன்று வளையல்கள் இதுவரை முறிந்திருந்தன.

அப்போது தொலைபேசி ஒலித்தது.

முக்கியமான நேரத்தில் குறுக்கிட்ட அந்தத் தொலைபேசியை
எரித்துவிடுவது போலப் பார்த்து, அதன் தொடர் ஒலியான
மேலும் எரிச்சலுற்று, கோபமாக அந்த ரிசீவரை எடுத்து “ஹலோ”
என்றான் கேதார்.

“வணக்கம் சார். மிஸ்டர் கேதார்தானே பேசறது?”

“ஆமாம்.”

“என் பேர் உங்களுக்கு வேணாம். தோழன்னு வெச்சுக்கங்க.
ஒரு தோழனோட கடமையை நான் தவறாம செய்வேன்.”

கட்டிலில் படுத்திருந்த பெண், கேதாரை இறுக்கிப் பிடிக்க...

“என்ன... புத்திகெட்டவனே? கொஞ்சம் பொறுடி!”

“பொறுடியா? ஓ...! ரொம்ப தர்மசங்கடமான நேரத்துல
போன் செஞ்சுட்டேனோ? ஸாரி, ஆனா நீங்க இப்படியே
இருந்தீங்கன்னா உங்க சொத்துல பத்து ரூபாய்கூட உங்களுக்கு
மிஞ்சப்போறதில்லை. ஜாக்கிரதை!”

“முட்டாள்! நீ யாருடா?”

“சொன்னனே, தோழன்!”

“கோழைன்னு வெச்சுக்கடா முட்டாள்!”

“ஏதோ உங்களுக்கு உதவலாமேன்னு போன் செஞ்சேன்.
இப்படி எடுத்தெறிஞ்சி பேசினா... அப்புறம் உதவமாட்டேன்
மிஸ்டர் கேதார்.”

“டேய் சோமாரி! எனக்கு எந்தப் பயலும் உதவ வேண்டியதில்லை.
நான் ஆயிரம் பேருக்கு உதவுவேன்.”

“அதுக்கு பணம் வேணுமில்லே? இன்னும் ரெண்டு நாள்ல
பத்து லட்சம் ரூபா நஷ்டம் வரப்போகுது.”

“முட்டாள்! நீ யாருன்னு முதல்ல சொல்லு. அப்பத்தான்
நம்புவேன்.”

“சொல்லிட்டேன். நம்பினா நம்புங்க. நம்பலைன்னாபோங்க.

எனக்கு ஒரு ரூபா தண்டம். நான் போன் பண்ணினது தப்பு,
கேதார். ‘ரிசீவரை’ வச்சிட்டு, உங்க உல்லாசத்தைக் கவனிங்க.”

“யார்டா இவன்... தறுதலை!” என்று முனங்கியவாறே,
டொக்கென்று ‘ரிசீவரை’ வைத்தான் கேதார்.

“என்ன ஆச்சு?” என்றாள், தலையில் இருந்து மல்லிகைப்பூ
ஒன்றை பிய்த்து அவன் மார்பில் எறிந்தவாறே!

“ஒண்ணுமில்லை. எவனோ ஒரு பொழுதுபோகாத சோம்பேறி
பேசுறான்! அதுசரி... உன்னை யாரு அவசரப்பட்டு அதுக்குள்ள
துணி உடுத்திக்க சொன்னது?” என்றான்.

12

கடந்த ஆண்டில்...

சாய்வு நாற்காலியில் ஆடிக்கொண்டிருந்தான் கேதார்.
கையில் பிடித்திருந்த மது நிரம்பிய கண்ணத்தில் போடப்பட்ட
ஐஸ் துண்டுகள் முழுக்க கரைந்தும் இன்னும் குடிக்காமல், எதிரில்
அமர்ந்திருந்த காசிநாதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“இதை விட்டுடேன் கேதார்.”

“எப்படி சித்தப்பா முடியும்? அவமானம்... எவ்வளவு பெரிய
அவமானம்!”

“அவமானம்தான்! ஆனா, யாருக்கும் தெரியாதே கேதார்!”

“சித்தப்பா! குழந்தை என் மேல ஒண்ணுக்கு அடிச்சாக்கூட
அதை கொன்னு போட்டுடலாமான்னு கோபமா வரும். அவ,
என் முஞ்சியில துப்பினா சித்தப்பா! சாதாரணமா என்கிட்ட
கைநீட்டி சம்பளம் வாங்கினவ!”

“சரி, அதுக்காக என்ன செய்யச் சொல்றே?”

“நீங்கதான் சித்தப்பா யோசனை சொல்லணும். எனக்கு அவ
வேணும். ஒரு தடவை வேணும். கண்டிப்பா வேணும். முதல்ல
அவ மேல உள்ள ஆசையால விரும்பினேன். இப்ப அவளைப்
பழிவாங்கறதுக்காகவாவது அடையணும்னு துடிக்கிறேன்.”

“கேதார், உனக்காக நான் யார் யாருக்கோ போன் பண்ண இருக்கேன். ரகசியமா கார்ல அழைச்சுட்டு வந்திருக்கேன். ஆனா இது வேறப்பா. குடும்பத்துல இருக்கிற பொண்ணு. அதிலேயும மறுநாளே அவ வேலையைவிட்டு ராஜினாமா செய்துட்டா.”

“ராஜினாமா செய்துட்டா விட்டுட முடியுமா சித்தப்பா யோசனை சொல்லுங்க. உங்களுக்கு எப்பவும் யுக்திகள் தோணும் எனக்கு அவ வேணும். எவ்வளவு செலவானாலும் சரி.”

காசிநாதன் தன் நெற்றியில் தட்டிக்கொண்டார்.

13

இந்த ஆண்டில்...

சுனிக்கிழமை இரவு பத்தரை மணிக்குத்தான் அறையைவிட்டு புறப்பட்டான் மணி. ‘ஷலேசை’ இறுக்கமாகக் கூட்டிக்கொண்டான். பெட்டிக்கடையில் பாக்கு வாங்கி உள்ளங்கையில் கவிழ்த்து, வாயில் போட்டு மென்றுகொண்டு ஆட்டோவை கைதட்டி அழைத்தான்.

அதில் ஏறி அமர்ந்து தன் அலுவலகம் இருக்கும் தெருமுனையில் இறங்கிக்கொண்டான்.

நடைபாதை ஓரத்தில் பெஞ்சு போட்டு கடச்சுட இட்லி சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தவர்களின் இலைகளுக்காக எலும்பு முட்டிய நாய் ஒன்று காத்திருந்தது.

விளக்குக் கம்பங்கள் ஒன்றையும் விட்டு வைக்காமல் ‘சர்க்கஸ்’ விளம்பரங்கள் ஒட்டி இருந்தார்கள். மெல்லிய நீல வெளிச்சத்தில் பூச்சிகள் அலைவது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

சக்கர வண்டியில் மிக்சர் விற்கும் முதியவர், வண்டியின் நாலாபக்கமும் சாக்கு போட்டு மூடி வீடு திரும்பிக்கொண்டிருக்க...

மணி, கேதாரின் அலுவலகத்தில் நேர் பின்பகுதியை அடைவதற்காக அருகில் இருந்த மாநாராட்சி பள்ளிக்கூடத்தின்

வாசல் இல்லாத சுற்றுச்சுவருக்குள் நுழைந்தான்.

பள்ளிக்கூட வராந்தாவில் ஏழெட்டு பேர் உடலை சுருக்கிக்கொண்டு படுத்து உறங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். இவனைவிட இவன் நிழல் வெகு நீளமாக முன்னால் நடந்தது.

குட்டையான சுற்றுச்சுவரில் ஒரே தாவலில் ஏறி- மறுபுறம் குப்பைமேட்டில் குதித்து- சற்று நேரம் ராக்கோழிகளை ரசித்தான்.

பிரமாதமான இருட்டு! காவலாளி, வாசலில் நாற்காலி போட்டு அமர்ந்து வழக்கம்போல வானொலிப் பெட்டியில் ஒவ்வொரு நிலையமாக மாற்றிக்கொண்டிருப்பான். இந்திய நிலையங்கள் ‘ஜெய்ஹிந்த்’ சொன்னபிறகு வெளிநாட்டு ஒலிபரப்புக்கு முயற்சிப்பான். சோம்பேறி! மகாசோம்பேறி! தன் பாக்கெட்டில் இருந்து கீழே விழும் காசை எடுக்கக்கூட மற்றவரை எதிர்பார்ப்பான்.

‘ஸ்டோர்ஸ்’ அறையின் நேர் பின்னால் நின்ற மணி, அதன் உளுத்துப்போன ஜன்னலின் மூன்று கம்பிகளை தனியாகக் கழற்றி எடுக்கும் முன்பாக கைகளில் கையுறை அணிந்துகொண்டான்.

அடுத்த பத்தாவது விநாடி அவன் ‘ஸ்டோர்ஸ்’ அறைக்குள் தன் உடலை செலுத்திக்கொண்டு மெதுவாக தரையைத் தொட்டதும், இரண்டு எலிகள் பதறி ஓடின.

பழைய ‘லெட்ஜர்’கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்த அறையின் கதவுகளில் தாழ்ப்பாள் சரி இல்லாததால், வெறுமனே சாத்தி வைப்பதுதான் வழக்கம்.

அதனால் எளிதாக அந்த இரட்டைக் கதவுகளைத் தள்ளிக்கொண்டு, அலுவலகத்தின் நீளமான கூடத்தில் பிரவேசித்தான்.

பைக்குள் கையைவிட்டு ‘பாக்கெட் டார்ச்’ எடுத்து உயிர்ப்பித்து, நிதானமாக நடந்து மேலாளரின் அறை வாசலுக்கு வந்தான்.

அருகே ‘போர்டில்’ மாட்டி இருந்த சாவி எடுத்து நுழைத்துத் திறந்தான்.

உள்ளே வந்தான்.

காசிநாதனின் மேசையை சமீபித்தான்.

சோப்பில் எடுத்த அச்சப்படி தயாரித்து வாங்கின சாவியைப் போட்டு மேசையை சுலபமாகத் திறந்தான்.

டிராயருக்குள் 'டார்ச்' வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சினான். மறுகையால் தேடி காசோலை புத்தகத்தை வெளியில் எடுத்தான்.

அந்த காசோலை புத்தகத்தை வேகமாகப் புரட்டினான். அத்தனை காகிதங்களிலும் கேதார் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தான்.

மணி, மேலாக இருந்த முதல் காசோலையை மட்டும் கிழித்து எடுத்துக்கொண்டான். கம்பெனியின் விலாசம் அச்சடித்த உறையில் போட்டு அதை பத்திரப்படுத்தி, தன் பைக்குள் வைத்துக்கொண்டான்.

அதன்பின், எல்லாவற்றையும் முன்போல அமைத்துப் பூட்டினான்.

மறுபடி 'ஸ்டோர்ஸ்' அறை வழியாக வெளியே வந்து, கழற்றின கம்பிகளை முன்போல மாட்டிவிட்டு, சுவர் ஏறிக் குதித்து பள்ளிக்கூடம் வழியாக சாலைக்கு வந்தான்.

நடக்கத் தொடங்கினான்... நிதானமாக!

14

கடந்த ஆண்டில்...

"சார், உங்களுக்கு போன்."

ராம் தன் மேசையைவிட்டு எழுந்து சென்று 'அக்கவுண்டன்ட்' மேசை மேல் இருந்து 'ரிசீவரை' எடுத்துக்கொண்டு, "ராம் பேசுறேன்" என்றான்.

"நான் மணி பேசுறேன்னா."

"என்னப்பா?"

"பெங்குளூர்ல ஒரு கம்பெனிக்கு விண்ணப்பித்து இருந்தேன் இல்லையா? அங்கே இருந்து நேர்காணலுக்கு வரச்சொல்லி தந்து

வந்திருக்கு. நாளைக்கு சாயங்காலம் நாலு மணிக்கு நேர்காணல். நான் இப்பவே புறப்படறேன். ஏதாச்சும் பஸ் பிடிச்சுப் போறேன். அதை சொல்றதுக்குத்தான் போன் செஞ்சேன்."

"சரி மணி. ஆல் தி பெஸ்ட்."

"நன்றிண்ணா."

"பெங்குளூரில் எங்கே தங்குவே?"

"என் நண்பன் ஒருத்தன் வீட்ல தங்கிக்கறேன்."

"சீசன் நல்லா இருக்குன்னு, என்கூட வேலை பார்க்கும் ஒருத்தர் சொன்னார். நண்பனோடத்தானே தங்கப்போறே. ஒரு வாரம் இருந்துட்டு வா. செலவுக்கு அண்ணிகிட்டே ஐயாயிரம் பணம் வாங்கிட்டுப் போ. போதுமா...?"

"அவ்வளவு வேணாமனா! ரெண்டாயிரம் போதும்."

"அச்டு மாதிரி உளறாதே... ஐயாயிரம் வாங்கிட்டுப் போ."

"சரிண்ணா" - என்றவனின் குரல் தளதளத்தது.

"நேர்காணல் முடிந்ததும் போன் செய்... சரி, வச்சிட்டிடுமா?"

ராம் தன் இருக்கைக்கு வந்தான்.

4 மணி 10 நிமிடம் என்பதை கடிகாரத்தின் முட்கள் காட்டிக்கொண்டிருந்தன.

மையை உறிஞ்சிக்கொண்டே, மீண்டும் கோப்புகளில் ஆழ்ந்தான் ராம்.

கால் மணி நேரம் கழித்து மறுபடி போன் அழைப்பு.

எழுந்து சென்றான். "ராம் பேசுறேன்!"

"சார், வணக்கம். என் பேர் கஜேந்திரன். கொஞ்சம் முன்னாடி நான் கார்ல போனப்போ, ஒரு பெண் மேல தெரியாம மோதிட்டேன். பலத்த அடி எதுவும் இல்லை. நான் ஒரு பாக்டர். அதனால உடனே அவங்களைத் தூக்கி என் கார்லயே போட்டுக்கிட்டு, என்னோட வீட்டுக்கு கொண்டாந்து சிகிச்சை கொடுத்துட்டேன்."

இப்ப அவங்க நல்லா இருக்காங்க. பேசறாங்க. தன் பேர் மைதிலின்னு சொல்லி, உங்க தொலைபேசி எண் கொடுத்தாங்க. இப்ப தூங்கறாங்க. நீங்க வந்து அழைச்சிட்டுப் போறீங்களா

சார்?"

"மை காட்! அவளுக்கு ஒண்ணுமில்லையே?"

"கவலைப்பட ஒண்ணுமில்லை சார். முழங்கால்லயும், நெத்தியிலேயும் சின்னதா காயங்கள். தப்பு என்னதுதான். மன்னிக்கணும். நேர்ல பேசலாம். நான் முகவரி சொல்றேன். குறிச்சுக்கங்க."

சொல்லச் சொல்ல அந்த அடையாறு விலாசத்தைக் குறித்துக்கொண்டான் ராம்.

உடனே மேலாளர் அறைக்குச் சென்று அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு தன் ஸ்கூட்டரில் புறப்பட்டான்.

அரை மணி நேரத்தில் அடையாறை அடைந்து, குறிப்பிட்ட விலாசம் வந்தபோது குழம்பினான்.

அந்த வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது.

அப்போது ஒரு ஆசாமி அவன் அருகில் வந்து, "உங்க மனைவியைத் தேடித்தானே வந்தீங்க?" என்றான்.

"ஆமாம்."

"அதோ நிக்குது பாருங்க வேன். அதுக்குள்ளே படுக்க வச்சிருக்காங்க. ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கணுமாம். உங்களை அந்த வேனுக்கு வரச்சொல்லி, டாக்டர் கூப்பிட்டார்."

ஸ்கூட்டரை அங்கேயே ஒரு நிழல் பார்த்து நிறுத்திப் பூட்டிக்கொண்டு, வேகமாக சென்றான்.

நின்றனொண்டிருந்தவேனில் என்ஜின் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. பின் கதவைத் திறந்து இவன் உள்ளே ஏறினதுமே, அது புறப்பட்டது.

கதவுகள் சாத்திக்கொண்டன.

உள்ளே மைதிலி இல்லை. மாறாக நான்கு தடியன்கள் இருந்தார்கள். நான்கு பேரும் வலை போன்ற துணியால் முகமூடி அணிந்திருந்தார்கள்.

"யாரு நீங்க எல்லாம்... என் மைதிலி எங்கே?"

"பதறாதீங்க சார். உங்க மனைவிக்கு எதுவும் ஆகலை. பத்திரமா வீட்ல இருக்காங்க. அவங்க கறுப்பா-சிவப்பானனாகுட நாங்க பார்த்ததில்லே. உங்களை இப்படி வரவழைச்சி ரகசியமா

ராணிமுத்து

2012 ஜனவரி 16

கடத்திட்டுப் போறதுக்காகத்தான் தொலைபேசியில் பொய்யா சில தகவல்களைச் சொன்னோம்" என்றான் ஒருவன்.

"கடத்துநீங்களா... என்னையா? நான் என்ன பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையா... இல்லை, அரசியல்வாதியா?"

"நடிக்காதே ராம். எங்க நண்பர் பொன் சிங்கத்தை இரக்கமே இல்லாம கொலை செய்தியே! அதுக்கு பதில் சொல்ல வேணாமா?"

அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் ராமுக்கு வாய்விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

"பொன் சிங்கமா... உங்க நண்பரா? நான் கொலை செஞ் சேனா?"

"பிரிச்சி பிரிச்சி கேட்டுட்டா இல்லைன்னு ஆயுடுமா? நாங்க ஒரு தீவிரவாத கும்பல். எதுக்கும் அசரமாட்டோம். பொன் சிங்கத்தை நீதான் கொலை செஞ்சேன்னு எங்களுக்கு சரியான தகவல் வந்துடுச்சி. உன்னை ரகசியமா கடத்திட்டு வரச்சொல்லி மேலிடத்தில் இருந்து உத்தரவும் கிடைச்சாச்சு. அந்த உத்தரவை இப்ப நாங்க வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தியாச்சு. சாரைப் பிடிச்சி கட்டுங்கப்பா."

ராமுக்கு பயம் வந்துவிட்டது.

"சொல்றதைக் கேளுங்க. நான் அப்பாவி! என்னை எதுவும் செஞ்சிடாதீங்க. சத்தியமா யாரையுமே கொலை செய்யலை" என்று பதறிக்கொண்டு இருக்கும்போதே கயிறால் கட்டப்பட்டான்.

ராம் வாயில் ஒரு அகலமான 'பிளாஸ்திரி' ஒட்டப்பட்டது. அந்தக் கோலத்தில் ராமை ஒரு புகைப்படம் எடுத்தான், கடத்தல் கும்பலில் ஒருவன்.

15

இந்த ஆண்டில்...

மணி கண்ணாடி முன் நின்று ஒட்டுத் தாடியும், ஒட்டு

2012 ஜனவரி 16

ராணிமுத்து

சார்?"

"மை காட்! அவளுக்கு ஒண்ணுமில்லையே?"

"கவலைப்பட ஒண்ணுமில்லை சார். முழங்கால்லயும், நெத்தியிலேயும் சின்னதா காயங்கள். தப்பு என்னதுதான். மன்னிக்கணும். நேர்ல பேசலாம். நான் முகவரி சொல்றேன். குறிச்சுக்கங்க."

சொல்லச் சொல்ல அந்த அடையாறு விலாசத்தைக் குறித்துக்கொண்டான் ராம்.

உடனே மேலாளர் அறைக்குச் சென்று அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு தன் ஸ்கூட்டரில் புறப்பட்டான்.

அரை மணி நேரத்தில் அடையாறை அடைந்து, குறிப்பிட்ட விலாசம் வந்தபோது குழம்பினான்.

அந்த வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது.

அப்போது ஒரு ஆசாமி அவன் அருகில் வந்து, "உங்க மனைவியைத் தேடித்தானே வந்தீங்க?" என்றான்.

"ஆமாம்."

"அதோ நிக்குது பாருங்க வேன். அதுக்குள்ளே படுக்க வச்சிருக்காங்க. ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கணுமாம். உங்களை அந்த வேனுக்கு வரச்சொல்லி, டாக்டர் கூப்பிட்டார்."

ஸ்கூட்டரை அங்கேயே ஒரு நிழல் பார்த்து நிறுத்திப் பூட்டிக்கொண்டு, வேகமாக சென்றான்.

நின்றனொண்டிருந்தவேனில் என்னின் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. பின் கதவைத் திறந்து இவன் உள்ளே ஏறினதுமே, அது புறப்பட்டது.

கதவுகள் சாத்திக்கொண்டன.

உள்ளே மைதிலி இல்லை. மாறாக நான்கு தடியன்கள் இருந்தார்கள். நான்கு பேரும் வலை போன்ற துணியால் முகமூடி அணிந்திருந்தார்கள்.

"யாரு நீங்க எல்லாம்... என் மைதிலி எங்கே?"

"பதறாதீங்க சார். உங்க மனைவிக்கு எதுவும் ஆகலை. பத்திரமா வீட்ல இருக்காங்க. அவங்க கறுப்பா-சிவப்பானனாகுட நாங்க பார்த்ததில்லே. உங்களை இப்படி வரவழைச்சி ரகசியமா

புத்திட்டுப் போறதுக்காகத்தான் தொலைபேசியில் பொய்யா மில தகவல்களைச் சொன்னோம்" என்றான் ஒருவன்.

"கடத்துறீங்களா... என்னையா? நான் என்ன பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையா... இல்லை, அரசியல்வாதியா?"

"நடிக்காதே ராம். எங்க நண்பர் பொன் சிங்கத்தை இரக்கமே இல்லாம கொலை செய்தியே! அதுக்கு பதில் சொல்ல வேணாமா?"

அந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையிலும் ராமுக்கு வாய்விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

"பொன் சிங்கமா... உங்க நண்பரா? நான் கொலை செஞ் சேனா?"

"பிரிச்சி பிரிச்சி கேட்டுட்டா இல்லைன்னு ஆயுடுமா? நாங்க ஒரு தீவிரவாத கும்பல். எதுக்கும் அசரமாட்டோம். பொன் சிங்கத்தை நீதான் கொலை செஞ்சேன்னு எங்களுக்கு சரியான தகவல் வந்துடுச்சி. உன்னை ரகசியமா கடத்திட்டு வரச்சொல்லி மேலிடத்தில் இருந்து உத்தரவும் கிடைச்சாச்சு. அந்த உத்தரவை இப்ப நாங்க வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தியாச்சு. சாரைப் பிடிச்சி கட்டுங்கப்பா."

ராமுக்கு பயம் வந்துவிட்டது.

"சொல்றதைக் கேளுங்க. நான் அப்பாவி! என்னை எதுவும் செஞ்சிடாதீங்க. சத்தியமா யாரையுமே கொலை செய்யலை" என்று பதறிக்கொண்டு இருக்கும்போதே கயிறால் கட்டப்பட்டான்.

ராம் வாயில் ஒரு அகலமான 'பிளாஸ்திக்' ஒட்டப்பட்டது. அந்தக் கோலத்தில் ராமை ஒரு புகைப்படம் எடுத்தான், கடத்தல் கும்பலில் ஒருவன்.

15

இந்த ஆண்டில்...

மணி கண்ணாடி முன் நின்று ஒட்டுத் தாடியும், ஒட்டு

மீசையும் வைத்துக்கொண்டு- அது சரியாகப் பொருந்தி இருக்கிறதா என்று ஒரு முறை பார்த்தான். அகலமான குளிர் கண்ணாடி அணிந்துகொண்டான்.

இப்போது அவன் முகம் அவனுக்கே மிகப் பெரிய வித்தியாசமாகத் தெரிந்தது. இஸ்திரி செய்து தயார் நிலையில் இருந்த பழுப்பு நிற 'சபாரி' உடையை அணிந்து 'ஷூ' போட்டான். அறையைப் பூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

'டாக்ஸி' அமர்த்தினான்.

"எங்கே போகணும் சார்?"

"நம்ம முதல்வரோட வீட்டுக்கு."

டிரைவர் ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, அதுவரை விசில் அடித்துக் கொண்டிருந்ததை நிறுத்தி நிதானமாக ஓட்டத் தொடங்கினான்.

சற்று நேரத்தில் முதல்வரின் வீடு.

விசாரணைக்குப் பின் உள்ளே அனுமதிக்கப்பட்டான்.

பிறகு வரவேற்பு கூடத்தில் ஏழெட்டு பேர் அமர்ந்திருக்க, ஒரு உதவியாளர் வந்து, "எஸ் பிளீஸ்?" என்றார்.

"நான் ஆர்.ஆர்.கம்பெனியோட மேலாளர் காசிநாதன். இன்னைக்கு முதல்வரைப் பார்க்கறதுக்கு நேத்தே போன்ல 'அப்பாயிண்ட்மெண்ட்' கேட்டேன். பத்தரை மணிக்கு வரச் சொன்னாங்க" என்றான் மணி.

"சரி... இருங்க."

சரியாக பத்தரை மணிக்கு மணியை உள்ளே அனுமதித்தார்கள்.

முதல்வர் இன்முகத்தோடு வரவேற்றார்.

"சார், எங்க கம்பெனி இந்த வருஷம் வெள்ளி விழா கொண்டாடுது. அந்த நினைவாக ஏதாவது சமுதாயப் பணி செய்யணும்னு எங்க முதலாளி கேதார் தீர்மானிச்சார். நேரடியா செய்றதைவிட, அரசாங்கம் மூலமாவே செய்யலாம்னு நினைக்கிறார். இந்த காசோலையைக் கொடுத்துட்டு வரச் சொன்னார். முதலமைச்சர் நிவாரண நிதிக்காக இந்த பத்து லட்சம் ரூபாயை பயன்படுத்திக்கச் சொன்னார். இந்தத் தொகையை

இலங்கை அகதிகளுக்காக செலவிடப்பட்டா சந்தோஷப்படுவேன்னு சொல்லச் சொன்னார்."

மணி ஏழுந்து நின்று பல்வியமாகக் காசோலைகொண்ட உறையை நீட்ட, முதல்வர் பெற்றுக்கொண்டார்.

"இவ்வளவு பெரிய தொகை அன்பளிப்பாக கொடுக்க முன்வரறதுக்கு நல்ல மனசு வேணும். உங்க முதலாளிக்கு என் நன்றியைச் சொல்லுங்க."

"அவர் ஊர்ல இல்லை சார். அதனாலதான் என்னை அனுப்பி வச்சார். திரும்பி வர ரெண்டு நாளாகும். வந்ததும் போன் செய்துட்டு, அவரே வந்து உங்களைச் சந்திக்கிறதா சொல்லச் சொன்னார்."

"ரொம்ப மகிழ்ச்சி" என்று கைகூப்பினார் முதல்வர்.

ராணி முத்து **சந்தா விவரம்**

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறுமாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 1,225
ஆறுமாதம்	ரூ. 615

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
'ராணி முத்து',
சென்னை-600 007.

16

கடந்த ஆண்டில்...

"இரவு ஏழு மணிக்கு தெருவின் முனையில் தன் காரை நிறுத்திவிட்டு, நடந்து வந்த கேதாரால் ஒவ்வொரு வீட்டின் வழியாகவும் தொடர்ந்து தொலைக்காட்சி வசனம் கேட்க முடிந்தது.

தெரு இருட்டாக இருந்தது. நிறைய குடிசைகள், பார்வையில்

இடறின. அவைகளில் நாற்பது 'வாட்ஸ்' பல்புக்கு மிகாமல் எரிந்து, வெளிச்சத்தை விரவிக் கொடுத்தது.

மைதிலி வீட்டின் முன் நின்றான்.

அழைப்பு மணியை அழுத்தி, காத்திருந்தான்.

ஐந்தே காலுக்கெல்லாம் வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடும் கணவன்-ஏழு மணி தாண்டியும் இன்னும் காணோமே என்னும் பதைப்பில் இருந்த மைதிலி, அந்த அழைப்பு மணி சத்தம் கேட்டதுமே கணவன்தான் என்று நினைத்து சிரித்தவாறே கதவு திறந்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பு உடனே ரத்தாகி, முகம் உறைந்துபோனது.

"சவுக்கியமா... ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும். உள்ளே வரலாமா?"

"அவர் வீட்டில் இல்லை. அப்புறம் வாங்க."

"நான் உன்னோடதான் பேசணும்."

"அவர் இருக்கிறப்பதான் பேசலாம்."

"அவரைப் பத்திதான் பேசணும்."

புரியாமல் புருவங்களை நெளித்தாள் மைதிலி.

வீட்டுக்குள் வந்து உரிமையோடு வயர் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு, "தண்ணி கொண்டாம்மா குடிக்க" என்றான் கேதார்.

வேண்டா வெறுப்பாக செம்பில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

வாங்கிக் குடித்துவிட்டு, "அதாவது மைதிலி, சுருக்கமாக நான் சொல்லணும்னா, உன் புருஷன் இப்ப என்னோட பிடியில்தான் இருக்கான். அதாவது நான் கண் அசைச்சா, அவன் உயிரும் சேர்ந்து அசையும்..."

வெறித்துப் பார்த்தாள்.

"நம்பமாட்டியா... தெரியுமே! எதையும். உடனே நம்ப மாட்டியே நீ. இதைப் பாரும்மா மைதிலி."

கேதார் கொடுத்த புகைப்பட்டத்தில், கை-கால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில்-வாயில் 'பிளாஸ்திரி' ஒட்டப்பட்டு தரையில் படுத்துக் கிடந்தான். அந்தக் கோலத்தில் தன் கணவனைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே விழிகளில் உடைப்பு ஏற்பட்டது.

"அய்யோ! ஏன் இப்படி செஞ்சிங்க... அவர் என்ன தப்பு செஞ்சார்? அவரை விட்டுடுங்க."

"நிச்சயமா விட்டுடுவோம்.... நான் சொல்றபடி நீ நடந்துக்கிட்டா! போய் ஒரு பேப்பரும், பேனாவும் எடுத்துட்டு வாம்மா. ம்... சீக்கிரம். தாமதிக்காதே. எதுக்குன்னு கேள்வி கேட்டுக்கிட்டு நிக்காதே."

மைதிலி உடனே எடுத்து வந்தாள்.

"மேஜையில் வச்சி எழுது. நான் சொல்ற மாதிரி எழுது. ம்... என்னை முறைச்சி பிரயோசனமில்லை. எழுது."

'பால்பாயிண்ட்' பேனாவை அழுக்கிக்கொண்ட மைதிலி, "என்ன எழுதணும்?" என்றாள்.

"சொல்றேன். அன்புள்ள என் கணவருக்கு மைதிலி வணக்கத்துடன் எழுதியது! சமீபகாலமாக சேகர் என்பவருடன் எனக்கு அறிமுகம் ஏற்பட்டு, அந்தப் புதிய நட்பு ஆழமாக வளர்ந்தது. சேகர் தங்களைவிட அழகில்-வசதியில் உயர்ந்தவர். எங்கள் நட்பு காதலாகவும் மாறியது. திருமணம் என்கிற பந்தம் எங்களின் காதலுக்கு பெரிய தடையாக நின்றது. மிக யோசித்து இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்."

இன்று நானும், சேகரும் இந்த ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்கிறோம்... ஒரு புதிய வாழ்க்கையை நோக்கி. இது தவறுதான். முறையற்ற செயல்தான். ஆனால், என்னால் சேகரை மறக்க முடியவில்லை. அதனால் உங்களை விட்டுப் போகிறேன். நிரந்தரமாகப் போகிறேன். என்னைத் தேட வேண்டாம். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். மறந்தும்விடுங்கள். இப்படிக்கு, மைதிலி. எழுதியாச்சா? அழகா கையெழுத்து போடும்மா."

தயங்கி, தடுமாறி நடுநடுவில் அந்தப் புகைப்படம் காட்டப்பட்டு... மிரட்டப்பட்டு... நடுங்கும் விரல்களால் அக்கடிதத்தை எழுதி முடித்தாள்.

கேதார் அதை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, மடக்கி மேசை மேல் வைத்து, பறக்காமல் இருக்க அதன் மேல் மேசைக் கடிக்காரத்தை வைத்தான்.

"மைதிலி, வாம்மா" என்றான்.

“எங்கே?”

“உன் புருஷனைப் பார்க்க வேணாமா?”

மைதிலிக்கு அவனுடன் புறப்படுவதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை.

வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டாள்.

தெருமுனை வரைக்கும் இரண்டு பேரும் மவுனமாக நடந்து வந்தார்கள். தன் காரில் ஏறிக்கொண்ட கேதார், அவளை பின் இருக்கையில் அமரச் சொல்லி காரைக் கிளப்பினான்.

சற்று நேரத்தில் கேதாரின் பங்களா வந்தார்கள்.

மாடியில் இருந்த அறைக்குள் நுழைந்து - அங்கே யாருமே இல்லாததை உணர்ந்து திரும்பும்போது, கதவைத் சாத்திக்கொண்டிருந்தான் கேதார்.

“வேண்டாம்!” என்றாள்.

“இல்லை வேணும்” என்று சிரித்தான். “இதோ பாரும்மா மைதிலி. உன் புருஷன் என் பிடியில் இருக்கான். ஆனா, இங்கே இல்லை. ஒரு போன் செஞ்சா, உடனே அவனை விட்டுடுவாங்க. நான் போன் செய்யணும்னா நீ என்னோடு ஒத்துழைக்கணும். கத்தக்கூடாது. இந்த அறை முழுக்க ஓடக்கூடாது. எனக்கு வன்முறை பிடிக்கறதில்லை.”

தன் சட்டையைக் கழற்றிப்படியே அவளை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

“வேணாம். கிட்டே வராதே” என்றாள், பயத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்த அவள்.

அப்போது சட்டென்று அருகில் மாட்டி இருந்த கண்ணாடி போட்ட புகைப்படத்தைக் கழற்றி, தரையில் போட்டு உடைத்து- நீளவாக்கில் இருந்த சற்றே பெரிய கண்ணாடித்துண்டை எடுத்துக்கொண்டாள்.

“வராதே, கிட்டே வராதே!”

“இதையும் நான் யோசிச்சுட்டேன் மைதிலி. இப்ப நீ தற்கொலை செய்துக்கறதால என்ன லாபம்? உன் கைப்பட எழுதின கடிதத்துல இருக்கற விஷயம் உன் மேல எவ்வளவு பெரிய களங்கத்தை தாங்கி இருக்கு தெரியுமா?”

உன் புருஷனை விடுதலை பண்ணிடுவேன். அவன் அந்தக் கடிதத்தைப் படிச்சி, உன்னைப் பத்தி என்ன நினைப்பான்? சாகறப்ப மானங்கெட்டவளா சாகணுமா? வேணாம். அதைக் கீழே போட்டுடு!” கேலியாகச் சொன்னான்.

அதற்கு அழுத்தம் திருத்தமாக பதில் சொன்னாள் மைதிலி, “நற்கொலை பண்ணிக்கிற அளவுக்கு நான் கோழை இல்லைடா. அதே நேரம் நீ எந்த ரூபத்துல மிரட்டினாலும், என் மானத்தை இழக்கமாட்டேன். என்னை இங்கே இருந்து போக விடு.”

“இல்லைன்னா?”

“என் கற்பைக் காப்பாத்திக்கிறதுக்காக கொலை செய்யவும் நயங்கமாட்டேன்.”

“அப்படியா? அதையும்தான் பார்க்கலாமே!”

கேதார் ஸ்திரமாக நெருங்க- அவள், கண்ணாடி துண்டு எந்தின கையை அவனை நோக்கி உயர்த்தினாள். ஆவேசத்துடன் உடலில் அதை இறக்க எத்தனித்தபோது, இரண்டு கைகளாலும் வலுவாகப் பிடித்த கேதார்- அவளது கையை அப்படியே முதுகுப் பக்கமாக மடக்கி, நடுவில் காலால் ஒரு உதைவிட்டான்.

“அம்மா!” என்று அலறிக்கொண்டே, சுவரில் மண்டை மோதி ரத்தச் சிதறலுடன் தொய்ந்து, தரையில் விழுந்த மைதிலியின் உயிர் உடனடியாகப் பிரிந்தது.

ஆனால், அவளின் வயிற்றில் இருந்த நாற்பத்தைந்து நாள் கருவுக்கு இன்னும் உயிர் இருந்தது.

17

இந்த ஆண்டில்...

“வாட் நான்சென்ஸ்!” என்று அத்தனை காகிதங்களையும் தூக்கி தன் சித்தப்பாவின் முன்னால் ஆவேசமாகப் போட்டான் கேதார்.

கைகட்டி அமைதியாக நின்றிருந்தார் சித்தப்பா காகிநாதன்.

கொடுத்தேன். அது இப்ப நமக்கு உபயோகமாகப் போகுது. இந்தப் பிணத்தை புழுதிவாக்கத்தில வாங்கிப் போட்டிருக்கிற காலிமனையில் ராத்திரியோட ராத்திரியா குழிதோண்டி புதைச்சுட சொல்றேன். இவ புருஷன் ராமை விடுதலை பண்ணிடலாம். அவனும் சரி, இந்த ஊர் உலகமும் சரி, மைதிலி தன்னோட புதுக் காதலனோட ஓடிப் போயிட்டதா நம்புவாங்க. நமக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. பிணத்தை புதைக்கிற வேலையை நம்ம தோட்டக்காரன் கருப்பையாவை செய்யச் சொல்றேன். அவனுக்கு நிறைய பணம் கொடுத்துடலாம். நீ எதுக்கும் கவலைப்படாதே கேதார். நான் இருக்கேன்... தைரியமா இரு."

கேதார்: நடுங்கும் விரல்களால் சிகரெட் எடுத்துப் பற்ற வைத்தான்.

பளிச்சென்று தன் முகத்தில் தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டதும், மயங்கிய நிலையில் இருந்த ராம் கண் விழித்துப் பார்த்தான். அதே வேன், அரை வெளிச்சம், நான்கு முகமுடி மனிதர்கள்.

தன் உடம்பில் கட்டுகள் இல்லை. வாயில் 'பிளாஸ்திரி' இல்லை.

வேன் நின்றிருந்தது.

"சார், எங்களை மன்னிக்கணும் நீங்க. எங்களோட நண்பர் பொன் சிங்கத்தை கொலை செஞ்சவன் பேரும் ராம்தான். ஆனா, வேற ராம். ஒரு குழப்பத்துல தவறுதலா உங்களை கடத்தச் சொல்லிட்டாங்க, மேலிடத்துல. இப்போது அது வேற ராம்னு தெரிஞ்சதும், உங்களை விட்டுச் சொல்லிட்டாங்க.

நீங்க போகலாம். வேனை விட்டுக் கீழே இறங்குங்க. ரோட்டோரத்துல உங்களோட ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி இருக்கோம். எடுத்துக்கிட்டுப் போகலாம்" என்றான், ஒருவன்.

ராம் தலையாட்டியபடி வேனைவிட்டுக் கீழே இறங்கியதுமே விருட்டென்று வேன் கிளம்பிப் போயிற்று. சாலையோரத்தில் நின்ற தன் ஸ்கூட்டரை கிளப்பிப் புறப்பட்டான்.

'இது என்ன சாலை... எந்த இடம்? முக்கிய சாலைக்கு ராணிமுத்து

வந்தால் புரிந்துவிடும். என்ன ஒரு பயங்கரமான அனுபவம்? நல்லவேளை! கடைசியில் விட்டார்களே! மாலை ஐந்தரைக்குள் வீடு திரும்பிவிடுவேன். இப்போது மணி பதினொன்று பத்து. மைதிலி மிகவும் பரிதவித்துப் போயிருப்பாள்!

ராம் தன் வீட்டின் முன் ஸ்கூட்டரை நிறுத்தினபோது, மணி இரவு பன்னிரண்டு.

வீடு பூட்டப்பட்டு இருப்பதைப் பார்த்தான். 'நான் வராதது பற்றி உள்ளூரில் இருக்கும் தன் தாய்மாமன் வீட்டுக்குப் போய் விசாரிக்கச் சென்றிருப்பாள். பசிக்கிறது. வீட்டில் ஏதாவது இருந்தால் சாப்பிட்டுவிட்டு, பிறகு அவள் மாமாவின் வீட்டுக்கு சென்று அழைத்து வரலாம்.' ராம் தன்னிடம் இருந்த மற்றொரு சாவியால், பூட்டைத் திறந்து உள்ளே வந்தான்.

நுழைந்ததுமே மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதம்தான் கண்ணில்பட்டது. மேசைக் கடிகாரத்தை நகர்த்திவிட்டு, எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கியவன் தன் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

படித்து முடித்தபோது, அந்த வீடு சக்கரமாகச் சுழன்றது.

'மைதிலியா... என் மைதிலியா!

சந்தேகமே இல்லை. அவளுடைய கையெழுத்துதான். அவளா இப்படி?' சக்கரத்தின் சுழற்சி அதிகரித்தது. பொத்தென்று தரையில் விழுந்தான்.

19

இந்த ஆண்டில்...

கடற்கரை காற்று அனைவரையும் கண்களை சுருக்க வைத்தது. சேலைத் தலைப்புகளை அள்ளிச் செருக வைத்தது. கூந்தலை அழுத்திப் பிடிக்க செய்தது.

2012 ஜனவரி 16

ராணிமுத்து

“ஏன் ரொம்ப நேரமா எதுவும் பேசமாட்டேங்கறே?” என்றான் மணி.

“கோபம். உங்க மேலே எனக்கு கடுமையான கோபம்” என்றான், முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டிருந்த சுதா.

“என்னம்மா கோபம்?”

“உங்க தரப்பில யாரையுமே ‘பர்மிஷன்’ கேட்க வேண்டியதில்லை. எங்க தரப்பில ஏற்கெனவே எங்க அப்பாகிட்டே அறிமுகப்படுத்தி அனுமதி வாங்கியாச்சு. அப்படியிருக்க கல்யாணத்துக்கு இன்னும் எதுக்காக தாமதம்?”

“ஒரு தீர்ப்பு எழுத வேண்டியது இருக்கு சுதா. இப்பத்தான் எழுத ஆரம்பிச்சிருக்கேன். அதை முடிச்சதும் கல்யாணம் செய்துக்கலாம்.”

“திடீர் திடீர்னு ஏதாச்சும் புரியாம பேசுவீங்க. உங்க நடவடிக்கைகள்ல நிறைய புதிர் இருக்கு. பல விஷயங்கள் எனக்குப் புரியறதில்லை. ஏன் ஒரு மர்மமான மனுஷரா இருக்கீங்க? சுதந்தரமா இருங்க மணி.”

“அதுக்கு கொஞ்ச நாளாகும். அப்புறம் சரியாயிடுவேன்” என்றவன், அவள் முகத்தின் குறுக்கே விழுந்த முடிக்கற்றையை விலக்கி, இரண்டு கன்னங்களையும் தன் கைகளால் ஏந்தி முகத்தை உடருவிப் பார்த்ததும்,

சுதா சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டாள்.

20

கடந்த ஆண்டில்...

மைதிலியின் வீட்டு அழைப்பு மணியை ஆறாவது முறையாக சலிப்புடன் அடித்தான் பால்காரன். பதில் இல்லை.

அருகில் இருந்த ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான்.

உள்ளே படுக்கை அறையின் கதவு லேசாகத் திறந்திருந்தது.

தெரிந்த இடைவெளியில் வேட்டி கட்டின இரண்டு கால்கள் அந்தரத்தில் தொங்குவதைப் பார்த்தவன், பால் குவளையைத் தவறவிட்டான்.

பத்தே நிமிடங்களில் போலீஸ் வந்து, வாசல் கதவை உடைத்தது.

உள்ளே பாய்ந்து, நாக்கு தள்ளி- கண்கள் பிதுங்கி, தூக்குக் கயிற்றில் தொங்கின ராமின் பிணத்தைக் கீழே இறக்கியது.

அவன் சட்டைப் பையில் கடிதம் இருந்தது.

‘என் நம்பிக்கைக்குரிய மனைவி, எனக்கு துரோகம் செய்துவிட்டாள். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. அவளுடைய துரோகத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. என் மனைவியிடம் அன்பை சம்பாதிக்க இயலாதவனாகி, அவமானப்பட்டு நிற்கும் நான் இனி உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. அதனால் தற்கொலை செய்துகொள்கிறேன்.’

21

இந்த ஆண்டில்...

ஒரு வாரமாக முயன்று அந்தத் தகவல்களை தனது அலுவலகத்தின் கோப்புகளில் இருந்து சேகரித்தான் மணி.

அதாவது...

ஆர்.ஆர்.கம்பெனிக்கு ஒரு பெரிய சேமிப்பு கிடங்கு உள்ளது. உற்பத்தியாகும் சரக்குகளும், உற்பத்திக்குத் தேவையான மூலப் பொருட்களும் அங்கேதான் இருப்பு வைக்கப்படுகின்றன.

ஒரு நேரத்தில் இருபத்தி ஐந்து லட்சம் மதிப்புகளுக்கு குறையாமல் அங்கே பொருட்கள் இருப்பு இருந்துகொண்டே இருப்பதால், அந்தக் கிடங்குகள்- பொருட்கள் நெருப்பு மற்றும் திருட்டுக்காக அதே இருபத்தி ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு ‘இன்சூரன்ஸ்’ செய்யப்பட்டிருந்தது.

அதற்கான பிரிமியத் தொகை ஆண்டுக்கு ஒரு முறை

செலுத்தப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வருடமும் ஒரு குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் அந்தத் தொகை செலுத்தப்பட்டால்தான் 'பாலிசி' அமலில் இருக்கும்.

அந்த 'இன்குரன்ஸ் பாலிசி'க்கான பிரிமிய தொகை இன்னும் 4 நாட்களுக்குள் செலுத்தப்பட வேண்டும். அதனால், அதற்கு முந்தைய தினம் வரைதான் 'பாலிசி' செல்லுபடியாகும். தாமதமாக செலுத்தப்பட்டால் அபராதத் தொகை உண்டு.

'இன்குரன்ஸ்' தேவையில்லை என்று கருதினால், பிரிமியத்தொகை கட்டாமல் ஒரு கடிதம் அதிகாரப்பூர்வமாக எழுதி அனுப்பி வைத்தால் போதுமானது.

'இன்குரன்ஸ்' கம்பெனிக்கு கட்ட வேண்டிய பிரிமியத்தொகைக்கான காசோலை தயாரிக்கப்பட்டு, இணைப்புக் கடிதத்துடன் தபால் பிரிவு 'கிளார்க்' நாராயணன் மேசையில் காத்திருந்தது.

அவர்தான் அந்த உறையை ஒட்டி பதிவுத் தபாலில் சேர்க்க வேண்டும்.

இந்தக் கட்டத்தில்தான் மணி அவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

"என்ன நாராயணன் சார், வாங்களேன், 'கேண்டிஸ்' வரைக்கும் போய், ரெண்டு மசால் வடை சாப்பிடலாம். சூடா போட்டிருப்பாங்க" என்றான்.

நாராயணன், மசால்வடைப் பிரியர். மணி கூப்பிட்ட உடனே நாற்காலியைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்தார்.

"யாராச்சும் கூப்பிட மாட்டாங்களான்னு இருந்தேன். வாங்க."

'கேண்டிஸில்' இரண்டு பேரும் மசால்வடை சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்தபோது, திடீரென்று நினைவு வந்தவனாக மணி, "மேனேஜர் ஒரு முக்கியமான கோப்பு ஒன்றை எடுத்துக்கிட்டு, அறைக்கு வரச் சொன்னார். அந்த வேலையை மறந்துட்டு, இங்கே வந்துட்டேன். நீங்க மெதுவா சாப்பிட்டு வாங்க. நான் முதல்ல போறேன்" என்று பொய்யாகப் பதறி, அலுவலகம் திரும்பினான்.

நேராக நாராயணன் மேசைக்குச் சென்றான். 'இன்குரன்ஸ்' கம்பெனிக்குப் போக வேண்டிய- உறையில் இருந்த காசோலையையும், கடிதத்தையும் எடுத்து தன் பாக்கெட்டில் போட்டுக்கொண்டு, தான் ஏற்கெனவே தயாரித்து வைத்திருந்த கடிதத்தை மற்றொரு பாக்கெட்டில் இருந்து எடுத்து அந்த உறைக்குள் வைத்துவிட்டு, தன் இருக்கைக்கு வந்து அமர்ந்தான் மணி.

சற்று நேரத்தில் தனது இடத்துக்கு வந்த நாராயணன் ஏற்கெனவே சரிபார்த்துவிட்ட காரணத்தால் அந்த உறைக்குள் இருந்ததை மீண்டும் பார்க்காமல்- அப்படியே ஒட்டி- பதிவுத் தபாலுக்குரிய அஞ்சல்தலைகளை ஒட்டி- அலுவலக பையனிடம் கொடுத்து அனுப்பினார்.

பெருமூச்சுவிட்டான் மணி.

அலுவலகம் முடிந்ததும் அந்த காசோலையையும், கடிதத்தையும் கிழித்து கழிவறைக்குள் போட்டு தண்ணீர் ஊற்றினான்.

'முட்டாள் கேதார்! உன் அலுவலகத்தில் வேலைக்காரனாக இருந்துகொண்டே எத்தனை சாகசமாக உன்னைப் பழிவாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் பாரு!'

நமது கம்பெனி முத்திரையுடன் கூடிய கடித தலைப்பில் ரகசியமாக தட்டச்சு செய்து, ரப்பர் ஸ்டாம்பு குத்தி, காசிநாதனின் கையெழுத்தை நானே போட்டிருக்கிறேன். அந்தக் கடித்தில், 'எங்களுக்கு இன்குரன்ஸ் புதுப்பிக்கத் தேவையில்லை' என்று பொருத்தமான காரண காரியங்களோடு விளக்கி இருக்கிறேன்.

இன்னும் இரண்டு நாட்களில் 'இன்குரன்ஸ்' காலாவதி ஆகிறது.

இறுதிக் கெடு அன்று காலையில் ஏதாவது ஒரு விபரீதம் நிகழ்ந்தால்கூட, இன்குரன்ஸ் கம்பெனி பொறுப்பேற்காது.

அந்தக்கடைசிநாளன்றுதான் உன்கிடங்கில் வாணவேடிக்கையே நடக்கப்போகிறது. நானும் ஓரமாக நின்று வேடிக்கை பார்க்கப் போகிறேன்.

மணி, பற்களை நெறித்தான்.

கடந்த ஆண்டில்...

தூணில் சாய்ந்துகொண்டு, முழங்கால்களில் தலையைப் புதைத்து விம்மிக்கொண்டிருந்தான் மணி.

அவன் தலையை ஆதரவாக கோதினான், அருகில் அமர்ந்திருந்த சுதா.

“சம்பவம் நடந்து ரெண்டு வாரமாகியும், உங்களால் இன்னும் இந்த பாதிப்பில் இருந்து மீண்டு வர முடியலையா?”

“முடியலை சுதா, முடியலை! என்னால எதையுமே நம்ப முடியலை. நேர்காணலுக்காக பெங்களுர் போனவன், திரும்பி வரறதுக்குள்ளே என் குடும்பத்துல இவ்வளவு பெரிய பிரளயம் நடக்கும்னு எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அண்ணன் இவ்வளவு பலகீனமான முடிவை எடுத்துட்டாரே! அண்ணி அப்படிப்பட்டவங்க இல்லை சுதா, தங்கம்! அவங்களைப் பத்தி யாராச்சும் தப்பாப் பேசினா, பேசினவங்க நாக்கு அழுகிடும். அவங்களைப் போய் எப்படி சந்தேகப்பட்டார்?”

“சில நேரம் நம்மால நம்ப முடியாததெல்லாம் நடக்கும்!”

“சுதா! இன்னொரு தடவை இப்படிப் பேசினே, எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும். ஏதோ ஒரு சதி நடந்திருக்கு. வீட்டைவிட்டுப் போறவங்க, செருப்பு கூடவா போட்டுக்காம போவாங்க? ராத்திரி சமையல் செஞ்சி வச்சிட்டா போவாங்க? மறுநாள் டிபனுக்கு தோசை மாவு அரைச்சி வச்சிட்டா போவாங்க?”

சதி... ஏதோ சதி! ஏதோ ஒரு கட்டாயத்துல அந்தக் கடிதம் எழுதப்பட்டிருக்கு. யாரோ அப்படி எழுதச் சொல்லி மிரட்டி இருக்காங்க. அதை கண்டுபிடிக்கணும் சுதா! இப்படி யோசிக்காம உடனே அண்ணியை சந்தேகப்பட்டு, தன்னையும் மாய்ச்சுக்கிட்ட அண்ணனை நினைச்சா ஒரு பக்கம் கோபமாகவும் இருக்கு... மறுபக்கம் பரிதாபமாகவும் இருக்கு. ஆனா, இந்த சதிக்கு காரணகர்த்தா யாருன்னு தெரிஞ்சாகணும் சுதா.”

மணி அந்த வீட்டைக் காலி செய்துவிட்டு, மாத வாடகை அறை ஒன்றில் தங்கியபடி- போலீஸ் நிலையத்துக்கு தன் சந்தேகங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு அலைந்தான்.

மூன்று மாதங்கள் அலைந்ததுதான் மிச்சம்.

“நாங்க முழுமையா விசாரிச்சுட்டோம். உங்க அண்ணியோட உறவுக்காரங்க, தோழிங்க, அவங்க வேலை பார்த்த கம்பெனியில- இப்படி எல்லா இடத்திலேயும் விசாரிச்சாச்சு. சந்தேகத்துக்கிடமா எந்தத் தகவலும் கிடைக்கலை. சேகருங்கிறவனைப் பத்தியும் எதுவும் தெரியலை. ஆனாலும், உங்க அண்ணி கைப்பட எழுதி இருக்கிறதால அதைத்தான் உண்மையா எடுத்துக்க வேண்டியது இருக்கு. இதுக்கு மேல இதில் விசாரிக்க எதுவுமில்லை.”

சொல்லப்பட்ட பதிலில் உடைந்து போனான் மணி.

மேலும் இரண்டு மாதங்கள் கழித்து... தன் தற்காலிக வேலைகளில் பொழுதை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த மணிக்கு, கைக்கெடிகாரத்தை விற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

கடிகாரக் கடைக்குச் சென்றான்.

“இந்த ‘வாட்ச்’சை விக்கணும். என்ன விலை தருவீங்க?” கடைக்காரன் அதை வாங்கி சோதித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில்- எதேச்சையாக ‘ஷோ கேஸ்’களுக்குள் குடியிருந்த கடிகாரங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு வந்தான். அப்போது, அதில் இருந்த ஒரு ‘லேடீஸ் வாட்ச்’சைப் பார்த்து துடுக்கிட்டான்.

அந்தக் கடிகாரத்தின் வெள்ளை டயலில் ‘I LOVE YOU’ என்று மெல்லியதாக சிகப்பு எழுத்துகள்.

‘கடந்த திருமண நாளின்போது அண்ணிக்கு அண்ணன் இந்த கைக்கெடிகாரத்தைத்தான் பரிசளித்தான். கடையில் சாதாரண கடிகாரம் வாங்கி, உள்ளே டயலில் இவனே எழுதினான். இது அவன் கையெழுத்துதான். துளியும் சந்தேகம் இல்லை.’

யோசித்துக்கொண்டு இருக்கும்போதே கடைக்காரன் குறுக்கிட்டு, “நீங்க தந்த ‘வாட்ச்’க்கு நூறு ரூபா தரலாம்.”

“அதிருக்கட்டும். இந்த ‘வாட்ச’சை எடுங்க.”

“இது ‘லேடஸ் வாட்ச’ சார். பழையது, அது வேணுமா?”

“இது உங்களுக்கு எப்படிக்கிடைச்சது?”

“என்ன கேள்வி இது! இப்ப நீங்க உங்க ‘வாட்ச’சை விக்க வந்த மாதிரி எத்தனையோ பேர் விக்கிறாங்க. வாங்கறோம். லாபம் வச்சி விக்கறோம்.”

“இந்த ‘வாட்ச’சை உங்களுக்கு வித்தது யாரு?” என்றான், சற்றே அதட்டலான குரலில்.

“இது என் அண்ணியோட ‘வாட்ச’ சார்!”

23

இந்த ஆண்டில்...

அன்று இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு அந்த ‘டைம்பாம்’ சரியாக வேலை செய்தது.

கேதாரின் மிகப் பெரிய கிடங்கு வெடித்துச் சிதறி, எங்கும் தீப்பிழப்புகள் நடனமாடத் தொடங்கின.

“என்ன சொல்றீங்க சித்தப்பா?” என்றான் கேதார், நம்ப முடியாமல்!

“ஆமாம். இது திட்டமிட்டு செஞ்ச சதி. நேத்தோட ‘இன்குரன்ஸ்’ தேதி முடியுது. நாம அனுப்பின காசோலை அவங்களுக்கு போய்ச் சேரலை. என் கையெழுத்து மாதிரியே போட்டு, ஆபீஸ் கடிதத் தலைப்பிலே ‘இன்குரன்ஸை’ புதுப்பிக்க நாம விரும்பலென்னு தெளிவாக தட்டச்சு செய்து யாரோ அனுப்பி இருக்காங்க. அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக் காமிக்கிறாங்க ‘இன்குரன்ஸ்’ கம்பெனிக்காரங்க. நம்ம ஆபீசுக்குள்ளே யாரோ இப்படி விளையாடி இருக்காங்க.”

“யார் அப்படி பண்ணதுன்னு அப்புறம் தோண்டலாம்... நமக்கு நஷ்டசுடு கிடைக்குமா... கிடைக்காதா?”

“கிடைக்காது கேதார். நெருப்பு எரிஞ்ச பொருட்களோட

மொத்த மதிப்பு கிட்டத்தட்ட முப்பத்தி ரெண்டு கணக்கு போட்டிருக்காங்க. மொத்த இருப்பும் போச்சு கேதார். நாசமாய் போச்சு!”

கேதாருக்கு நெஞ்சு வலித்தது.

கன்னத்தில் கை தாங்கி, தன் வீட்டில் அமர்ந்திருந்தார் காசிநாதன்.

“என்னப்பா ரொம்ப இடிஞ்சி போயிட்டங்க?” என்றான், அருகில் வந்த அஸ்வின்.

“மளமளன்னு எல்லாம் நடந்துடிச்சிதா. ‘குடோன்’ல நெருப்பு பிடிச்சதுல ஏற்பட்ட நஷ்டத்தில இருந்து நிமிரவே முடியாம ‘இண்டஸ்ட்ரி’யையும், ஆபீசையும் இழுத்து முடியாச்சு. ‘மெஷினரீஸ்’ முழுவதையும் வங்கிக்காரங்க ஜப்தி பண்ணி கொண்டு போயிட்டாங்க. அங்கங்கே வாங்கிப் போட்ட நிலம், வீடு எல்லாத்தையும் வித்து கடன் அடைச்சுட்டு வர்றான் கேதார். ஒரே மாசத்தில் நிலைமையே தலைகீழா மாறிப் போச்சேடா.”

“என்ன இருந்தாலும் உங்களுக்கு அவன் மேல பாசம்தான். ரொம்பதான் கவலைப்படுறீங்களே!”

“முட்டாளாட்டம் பேசாதே. இதெல்லாம் நமக்குத்தான் நஷ்டம். நடுவில எவனோ சின்னச் சின்ன குகம்பு பண்ணி இப்படி மளமளன்னு சரிய வச்சிட்டானே... போலீஸ்ல சொல்லியும், அவங்க வந்து ஆபீஸ்ல உள்ளவங்க அத்தனைப் பேரையும் விசாரிச்சுப் பார்த்தும் அவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியலை.”

“பெரிய படகை கவிழ்க்கிறதுக்கு சின்ன ஓட்டை போதும்ங்கிற தத்துவம் புரிஞ்சவன் போலிருக்கு. யாருப்பா அவன்? எதுக்காக கேதாரை இப்படி பழி வாங்கறான்?”

“இவன் பண்ண அநியாயம் கொஞ்ச நஞ்சமா? எத்தனை பேரோட குடியைக் கெடுத்திருக்கான்? கொலை வரைக்கும் கூட போச்சே! எவனோ பாதிக்கப்பட்டவன், இப்படி விளையாடறான்.”

“.....”

“அஸ்வின்! கேதாரோடு கூடப் பொறந்தவங்க யாருமே கிடையாது. அவனோட சொத்துகள் எல்லாமே அவன்

67

இருக்கிற அவனோட பையன். திடீர்னு கேதார் செத்துப் போறான்னு வச்சிக்க, ஊட்டியில் படிக்கிற சுதிர் 'மைனர்'ங்கிறதால அவன் 'மேஜர்' ஆகிற வரைக்கும் எல்லா சொத்துக்கும் நான்தான் 'கார்டியன்' ஆவேன். அவன் மேஜராகி கேள்வி கேக்க தெரிஞ் சுக்கறதுக்குள்ளே, ஒரு வழி பண்ணிடலாம்னு இருந்தேன்."

"அதாவது கேதார் இறந்தாதானே?"

"யாருடா இவன்... புரியாதவனா இருக்கான். அவன் உடம்புக்கென்ன? இப்போதைக்கு சாவானா? நாமதான் ஏற்பாடு செய்யணும்."

"அப்பா!"

"என்னடா ஆச்சரியப்படறே? கொலைன்னு வெளியில் தெரியாத அளவுக்கு ஏற்பாடு செய்யணும். இப்பக்கூட மோசமில்லைடா. அவன் குடி இருக்கிற பங்களா, வீட்ல வச்சிருக்கிற நகைகள், பணம் இதெல்லாம் சேர்த்தா பதினைஞ்சு லட்சத்துக்கு குறையாது, சரியா திட்டமிட்டுட்டு அப்புறம் சொல்றேன்" என்றார் காசிநாதன், கண் மூடி- சிந்தனையில் ஆழ்ந்து.

24

கடந்த ஆண்டில்...

"சொல்லு... மரியாதையா சொல்லு! நீ யாரு? இந்தக் கடிகாரம் உனக்கு எப்படி வந்துச்சு? சொல்லலை... குத்திடுவேன்" என்றான், ஆக்ரோஷமாக மணி.

அவன் கையில் பளபளப்பான கத்தி இருந்தது. அந்த கடைக்காரனின் தோளில் போட்டிருந்த துண்டை ஒரு கையால் இறுக்கிப் பிடித்தான்.

ஒரு காலை இழந்திருந்த அவன், மணியின் கிடுக்கிப் பிடியால் தடுமாறி கயிற்றுக் கட்டிலில் விழுந்தான். "சொல்றேன், கையை

ராணிமுத்து

2012 ஜனவரி 16

எடுப்பா. மிரட்ட வேணாம். நானா சொல்றேன். நீ யாரு?" என்றான்.

மணி சற்று பிடியைத் தளர்த்தி, தன்னைப் பற்றி- தன் அண்ணனின் மரணம் பற்றி- அண்ணியின் மர்மமான போக்கைப் பற்றி சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

"அப்படியா? சொல்றேன்... அந்த கேதாரை என்னால எதிர்க்க முடியாது. தெம்பில்லை. மனசுமில்லை. உன்னால முடியும். நான் சொல்றேன். நடந்ததை சொல்றேன். உங்க அண்ணியை நான்தான் புதைச்சேன்."

புதைக்கிறதுக்கு முன்னாடி அவங்க போட்டிருந்த நகைகளையும், கைக்கெடிகாரத்தையும் கழட்டிக்கிட்டேன். அதை ஒவ்வொண்ணா வித்தேன். கடைசியா வித்ததுதான் இந்த கடிகாரம். எல்லா சேதியையும் நானும் பத்திரிகையில் படிச்சேன். அப்போ கேதார் வீட்ல தோட்டக்காரனா இருந்தேன். சாலை விபத்துல என் கால் அடிபட்டு, ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தேன். பெரிய ஆபரேஷன் பண்ணி காலை ஓட்ட வைக்கலாம். அதுக்கு முப்பதாயிரம் ஆகும்னு சொன்னாங்க.

நான் கேதார்கிட்டே பண உதவி கேட்டேன். உதவ முடியாதுன்னுட்டான். என் காலை எடுக்க வேண்டியதாப் போச்சு. அதுக்கப்புறம் இந்தக் கடையை வைச்சு நடத்திட்டு இருக்கேன். பத்து வருஷம் அவன்கிட்ட வேலை பார்த்தேன். எவ்வளவோ பாவ காரியங்களுக்கு உடந்தையா இருந்தேன். ஆனா, காரியம் முடிஞ்சதும் என்னை கறிவேப்பிலை மாதிரி வீசிட்டான். எனக்கு அவன் மேல கோபம்தான். ஆனா, பழிவாங்க திராணி இல்லை. நானும் குற்றங்களுக்கு துணைபோனதால குற்ற உணர்வு வேற. நீ என்ன வேணாலும் செய் தம்பி. உதவறேன். எது வேணாலும் கேளு... சொல்றேன்" என்றான்.

"என் அண்ணி ஏன், எப்படி இறந்தாங்க?"
மைதிலி மீது கேதார் சபலப்பட்டதில் தொடங்கி, சித்தப்பா திட்டம் போட்டுக் கொடுத்தது, மிரட்டி கடிதம் எழுதச் சொன்னது என்று அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் சொன்னான்

ராணிமுத்து

2012 ஜனவரி 16

அவன்.

மணி அந்த நிமிடம் தீர்மானித்தான்.

25

இந்த ஆண்டில்...

“வணக்கம்” என்றான் மணி.

நிமிர்ந்து பார்த்தான் கேதார்.

ஏற்கெனவே மூன்று சுற்று உள்ளே போயிருந்தது.

இடம்: கேதார் பங்களாவின் புல்வெளி.

நேரம்: நிலா வானில் தவழும் இரவு எட்டு மணி.

குள்ளமான மேசை மேல் மதுபாட்டிலில் பாதி அளவே இருந்தது.

“வாப்பா. உக்காரு. வேற ஏதாவது கம்பெனியில வேலை கிடைச்சி சேர்ந்துட்டியா?”

“இன்னும் இல்லை சார்.”

“என் விதி! எப்படி இருந்தவன்... இப்படி ஆயிட்டேன் பார்த்தியா?”

கேதார் தாடியுடன், கன்னங்கள் ஒட்டிப்போய் இருந்தான். கையில் இருந்த கண்ணாடி தம்ளரில் மறுபடியும் ஊற்றிக்கொண்டான்.

“சார், உங்ககிட்டே இனிமேலும் மறைக்க விரும்பலை. உங்களுக்கு போன் வந்ததா அடிக்கடி... தோழன்னு சொல்லி எச்சரிக்கை செஞ்சானே?”

“ஆமாம்.”

“அது நான்தான்.”

“என்னது?”

“ஆமாம் சார். உங்க கம்பெனியில சேர்ந்த தினத்திலேருந்தே உங்க மேல எனக்கு ஒரு இனம்புரியாத அன்பும், அக்கறையும் ஏற்பட்டுச்சி சார். கம்பெனி கணக்கு வழக்குகள்ல நிறைய தில்லுமுல்லு இருக்கிறதைப் பார்த்தேன்.

நீங்க இதையெல்லாம் கண்டுக்காம ஜீ... ஒட்டிக்கிட்டு இருந்தீங்க. ஏழு லட்ச ரூபாய் ஊழலை உங்க கவனத்துக்கு கொண்டு வந்தேன். அப்பவாவது நீங்க முழிச்சி இருக்கணும். உங்க சித்தப்பா உங்களை நல்லா மூளைச் சலவை பண்ணி வச்சிட்டார். அதனால அவர் சொன்னதை எல்லாம் நம்பினீங்க. அந்த ஊழலை செஞ்சது, கொள்முதல் மேலாளர் இல்லை. உங்க சித்தப்பாதான்.”

“நிஜமாவா?” என்றான் கேதார்.

“உலகம் புரியாதவராக இருக்கீங்களே! உங்க சித்தப்பாவுக்கும், அவர் பையன் அஸ்வினுக்கும் கிட்டத்தட்ட இருபது பாங்கியில கணக்கு இருக்கு. இதெல்லாம் உங்க மேல உள்ள ஆர்வத்தால நான் துப்பறிஞ்சேன். இப்ப கடைசியா கிடைச்ச ஒரு தகவல், உடனே இங்கே கொண்டாந்துடுச்சி. என்னை அடையாளம் காட்டிக்க வச்சிடுச்சி” என்றான் மணி.

“என்ன தகவல் அது?” - நெற்றியை சுருக்கினான் கேதார். தன் ‘பேண்ட், பாக்கெட்’டில் இருந்து அந்த ‘ஆடியோ கேஸட்’டை வெளியில் எடுத்தான். ஒரு ‘டேப் ரிக்கார்டர்’ கொண்டு வரச்சொல்லி... அதில் ‘கேஸட்’டைப் போட்டான். “கேளுங்க. உங்க சித்தப்பாவோட பாசமான திட்டத்தை நீங்களே கேளுங்க.”

‘டேப்’ மெதுவாகச் சுழன்றது. ‘அஸ்வின், கேதாரோட கூடப் பொறந்தவங்க யாருமே கிடையாது. அவனோட சொத்துகள் எல்லாமே அவன் பெயரில்தான் இருக்கு. ஒரே வாரிக ஊட்டில படிச்சிக்கிட்டு இருக்கிற அவனோட பையன். திடீர்னு கேதார் செத்துப் போறான்னு வச்சிக்க, அவனோட பையன் ‘மைனர்’ங்கிறதால, அவன் ‘மேஜர்’ ஆகற வரைக்கும் எல்லா சொத்துக்கும் நான்தான் ‘கார்டியன்’ ஆவேன். அவன் பெரியவனாகி கேள்வி கேக்க தெரிஞ் சுக்கறதுக்குள்ளே ஒரு வழி பண்ணிடலாம்னு இருந்தேன்.’

கேதாரின் கண்கள் சிவக்க, பற்கள் நெறிபட்டன. “என் சித்தப்பாவா இப்படியெல்லாம் பேசறது?”

“இன்னும் இருக்கு. கேளுங்க சார்.”

“அதாவது கேதார் இறந்தாதானே?”
 “யார்றா இவன்... புரியாதவனா இருக்கான்? அவன் உடம்புக்கென்ன, இப்போதைக்கு சாவானா? நாமதான் ஏற்பாடு செய்யணும்!”

“அப்பா!”

“என்னடா ஆச்சரியப்படறே? கொலைன்னு வெளியில தெரியாத அளவுக்கு ஏற்பாடு செய்யணும். இப்பக்கூட மோசமில்லைடா. அவன் குடியிருக்கற பங்களா, வீட்ல வச்சிருக்கிற நகைகள், பணம் இதெல்லாம் சேர்த்தா பதினைஞ்சி லட்சத்துக்கும் குறையாது. சரியா திட்டமிட்டுக்கிட்டு அப்புறம் சொல்றேன்.”

“சித்தப்பா!” என்று அலறினான் கேதார்.

வேகமாக எழுந்தான். “சார், சார்” என்ற மணியின் அழைப்பைப் பொருட்படுத்தாமல் வேகமாக தன் அறைக்கு வந்து, தனது உரிமம் பெற்ற துப்பாக்கியை எடுத்து வயிறில் செருகிக்கொண்டான்.

திரும்பினபோது, “சபாஷ்” என்றான் மணி. “எதிரி முந்திக்கிட்டு உங்களைக் கொலை செய்யறதுக்குள்ளே நீங்க எதிரியை கொலை செய்யப் போறீங்களா? நல்ல யோசனை! ஆனா, அவசரப்பட்டு நீங்க மாட்டிக்கணுமா?”

“நீ என்ன சொல்றே? என் கையால அவனைச் சுட்டுக் கொன்னாதான் என் ஆத்திரம் அடங்கும்.”

“செய்யலாம். நியாயம்தான்! நீங்க மாட்டிக்காம அதை சாமர்த்தியமா செய்யலாமேன்னு சொல்றேன். நான் ஒரு திட்டம் சொல்றேன். அதுப்படி நடந்தா உங்க சித்தப்பாவை தீர்த்துடலாம். நீங்களும் மாட்டிக்கமாட்டீங்க.”

“என்ன, சொல்லு... சீக்கிரம்” என்றான் கேதார், பொறுமை இல்லாமல்.

“பெங்களூர்ல எனக்கு ஒரு வீடு இருக்கு. அங்கே கொஞ்சநாள் நீங்க தலைமறைவா இருக்கிறது நல்லது. கொலைப்பழி உங்க மேல விழாம தப்பிக்கிறதுக்கு வசதியா இருக்கும்.”

“.....”

“இப்ப உங்க சித்தப்பா எங்கே இருக்கார்னு தெரியுமா?”

“வீட்டுலதான் இருப்பான்.”

“இல்லை. உங்களை கொலை செய்யறது சம்பந்தமா ஒரு ஆளை வரச்சொல்லி செங்கல்பட்டுக்கு போன் செஞ்சுட்டு, அவனை சந்திக்கிறதுக்காக ஓட்டல் திவ்யாவுல அறை எண் 119-ல் தங்கி இருக்கார்.”

“இதெல்லாம் உனக்கு எப்படி தெரியும்?”

“உங்க சித்தப்பாவை துப்பறியறதுக்காக ரகசியமா ஒரு ‘மைக்ரோ போன்’ பொறுத்தி ஓட்டுக் கேட்டேன். இந்த ‘கேஸட்’டும் அப்படித்தான் பதிவு செஞ்சேன். அதனால அவங்க திட்டம் எனக்குத் தெளிவா தெரியும்.”

“சரி, நீயும் என்கூட வா. நேரா அந்த ஓட்டலுக்குப் போய் அவனைத் தீர்த்துடலாம். தீர்த்துட்டு பெங்களூர் போயிடலாம். என்ன...?”

“அதுக்கு முன்னாடி ஒரு சின்ன காரியம் செய்யணும். ஒரு காகிதமும், பேனாவும் எடுங்க... சொல்றேன். ஏன், எதுக்குன்னு கேட்டுக்கிட்டு நிக்காதீங்க. நான் காரணம் இல்லாம எதுவும் சொல்லமாட்டேன்.”

அந்த நேரத்தில் அவ்வளவு விஷயங்களையும் தனக்கு சாதகமாக புட்டுப்புட்டு வைத்து, எதிர் நடவடிக்கைகளுக்கான திட்டங்களையும் வகுத்துக் கொடுக்கும் மணி, ஒரு கடவுள் மாதிரி தெரிந்தான்- கேதாருக்கு.

கூடவே போதையும் சேர்ந்துகொள்ள, மணி தனக்கு ஆதரவாகத்தான் செயல்படுகிறான் என்று சந்தேகமின்றி நம்பி- ஒரு அடிமை போல காகிதம், பேனா எடுத்து வந்தான். “நான் சொல்றபடி எழுதுங்க. விளக்கம் அப்புறம் சொல்றேன்.”

“சரி, என்ன எழுதணும்?”

“அன்புள்ள மகன் சுதிருக்கு...”

அப்பா கேதார் அன்புடன் எழுதிக்கொண்டது. சமீபத்தில் எனக்குத் தொழிலில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் ஒரு பலத்த அடி! சீட்டுகட்டு கோபுரம் போல நான் மளமளவென்று சரிந்துவிட்டேன். இவ்வளவு பெரிய தோல்வியை என்னால்

தாங்க முடியவில்லை. வெளியே தலைகாட்ட முடியவில்லை. போகும் இடங்களில் எல்லாம் என்னை துக்கம் விசாரிக்கிறார்கள். பெரிய அவமானமாக இருக்கிறது.

தொலைந்து போன மன அமைதியைத் தேடி நான் இந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவேன். இந்த ஊரை விட்டே செல்கிறேன். எங்கே போகப் போகிறேன் என்று எனக்கே தீர்மானமாகவில்லை. என் மனம் ஒரு நிலைக்கு வந்ததும், திரும்பி வருவேன். அந்த நாள் எப்போது வரும் என்று எனக்கே தெரியாது. யாரும் என்னைத் தேட முயற்சிக்க வேண்டாம். உனக்கு என் அன்பான வாழ்த்துகள்.

இப்படிக்கு
கேதார்."

மணி சொல்லச் சொல்ல அப்படியே எழுதி கையெழுத்திட்டான் கேதார்.

"கீழே தேதி போடுங்க. எந்தத் தேதி? நேத்தைய தேதி...! போட்டீங்களா?"

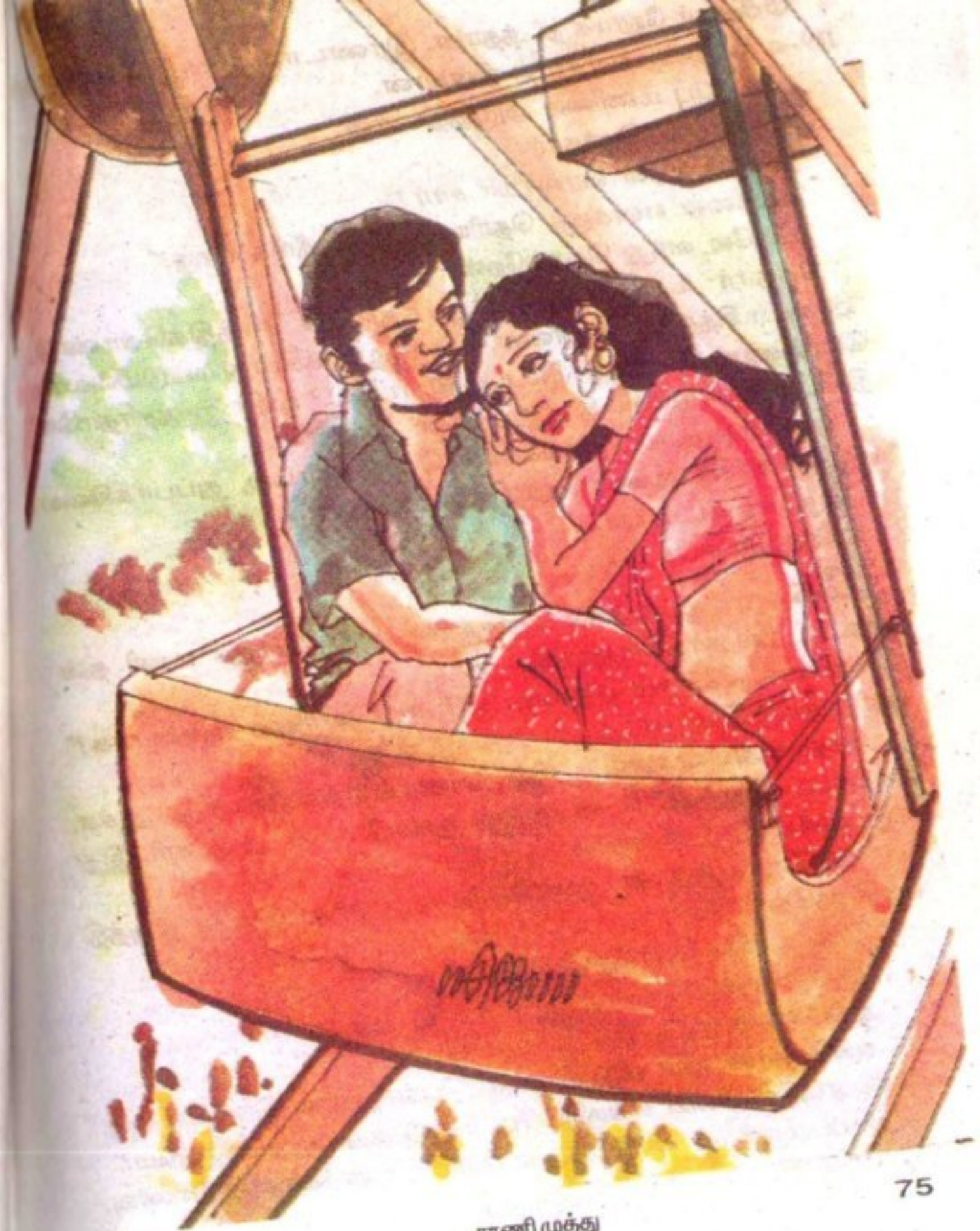
"நேத்தைய தேதியா... எதுக்கு...? சரி, போட்டாச்சு."

"கடிதத்தை மடிச்சி, மேசை மேல வையுங்க. நீங்க கொலை செய்யப் போறது இன்னைக்கு. ஆனா, நேத்தே இந்த ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டுட்டதா இந்தக் கடிதம் சொல்லும். நீங்க பெங்களூர்ல மாசக் கணக்கில் தங்குங்க. இந்தக் கொலை வழக்கை போலீஸ் விசாரிச்சு ஓய்ஞ்சதும் திரும்பி வரலாம்."

"அய்யோ... பயங்கர கில்லாடித்தனமான யோசனையா இருக்கே. சரி, வா."

சற்று நேரத்தில் இருவரும் ஓட்டல் திவ்யா வாசலில் ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கிக்கொண்டார்கள். ஒட்டுத் தாடியுடன் மாறுவேடத்தில் இருந்த கேதாரின் பாக்கெட்டில் 'சைலன்ஸர்' பொருத்தின துப்பாக்கி இருந்தது.

"அறை எண் 119-க்கு நேரா போய் கதவைத் தட்டுங்க. கதவு திறக்கப்பட்டதும் உள்ளே நுழைந்து, உடனே துப்பாக்கியால சுட்டுடுங்க. நான் இங்கேயே நிக்கிறேன். சீக்கிரம் வந்துடுங்க" என்றான் மணி.

கேதார் நேராக நடந்தான். இரண்டாவது மாடியில் இருந்து
119-வது அறை வாசலில் நின்றான்.

அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.
காசிநாதன் திறந்தார்.

“நான் உள்ளே வரலாமா சார்?”

“உங்களை எனக்குத் தெரியலையே... நீங்க யாரு?”

“உள்ளே வந்து சொல்றேன்.”

கேதார் உள்ளே நுழைந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டு,
“ஏண்டா சித்தப்பா, என்னை போண்டியாக்கினது மட்டுமில்லாம
கொலையும் செய்யவா திட்டம் போட்டே? உயிர் இருந்தாதானே
திட்டம் போடுவே? தீர்த்துடறேன்” என்றான்.

ஒரு விநாடிகூட அவகாசம் கொடுக்காமல், துப்பாக்கியை
எடுத்து காசிநாதனை நெஞ்சில் சுட்டான்.

மறுபடி சுட்டான்.
மீண்டும் சுட்டான்.

கேதார். ஓட்டலின் வாசலுக்கு வந்தபோது- மணி தன்
ஸ்கூட்டரில் காத்திருந்தான்.

“வாங்க, சீக்கிரம் ஏறுங்க... போன காரியம் என்னாச்சு?”
துரிதப்படுத்தினான்.

கேதார் அவன் ஸ்கூட்டரில் பின்னால் ஏறிக்கொண்டு, “ஆச்சு,
கச்சிதமா முடிச்சுட்டேன். முணு குண்டு காலி. அது சரி, இது
ஏது ஸ்கூட்டர்?” என்றான்.

“என்னோடதுதான். முன்னேற்பாடா நான் இங்கே நிறுத்தி
வச்சிருந்தேன்.”

“இப்ப எங்கே போறோம்?”

“புழுதிவாக்கம்.”

“அங்கே என்ன?”

“அங்கேதான் என் வீடு இருக்கு. பெங்களூர்ல இருக்கிற என்
வீட்டோட சாவியை உங்ககிட்டே கொடுத்து அனுப்பணுமே?”

“தம்பி மணி, நீ யாரோ... எவரோ? எனக்காக இவ்வளவு

புதுரவா நடந்துக்கறியே, நீ நல்லா இருக்கணும். என் சித்தப்பாவை
நம்பி நான் இப்படி மோசம் போவேன்னு கொஞ்சமும்
எதிர்பார்க்கலை.”

மணி பதில் பேசாமல் வண்டியை ஓட்டினான்.

“எங்கே அந்தத் துப்பாக்கி?”

“என் பாக்கெட்ல இருக்கு.”

“அது உங்ககிட்டே இருக்கிறது ஆபத்து, என்கிட்டே
கொடுத்துடுங்க. நான் அதை ‘டிஸ்போஸ்’ பண்ணிடறேன்.”

“அதுவும் நியாயம்தான்.”

துப்பாக்கியை ஒரு கையால் வாங்கி, தன் பனியனுக்குள்
போட்டுக்கொண்டான் மணி. இப்போது நேரம் பத்தை
தாண்டியிருக்க... சாலையில் போக்குவரத்து குறைந்திருந்தது.

புழுதிவாக்கம் வந்து ஒரு குறிப்பிட்ட கிளைச் சாலையில்
ஸ்கூட்டரை நிறுத்தினான்.

அந்தச் சாலையில் வெளிச்சமும் இல்லை, அருகே வீடுகளும்
இல்லை.

“இங்கே எனக்குக்கூட ஒரு காலி மனை இருக்குதுப்பா,
இப்படியா போகணும், உங்க வீட்டுக்கு?”

“ஆமாம்” என்றவன், கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு காலிமனை
அருகில் நிறுத்தினான்.

“அட... இதுதான் என்னோட மனை, தெரியுமா உனக்கு?
எதுக்காக இங்கே நிறுத்தினே?”

“இறங்குங்க. ஒரு விஷயம் பேசணும்?”

இறங்கிக்கொண்டான் கேதார்.
அந்த நிலத்தில் நிறைய புதர்ச்செடிகள் வளர்ந்திருந்தன.
குறை நிலவை மேகக் கூட்டம் கபளீகரம் செய்திருக்க...
வெளிச்சம் மிக மிக குறைந்து- கறுப்பு உருவங்களாகத்தான்
ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க முடிந்தது.

தன் ‘டார்ச் லைட்’டை உயிர்ப்பித்த மணி, தரையில் சற்றுத்
தள்ளி ஒளியைப் பாய்ச்சினான்.

அங்கே ஒரு புதர் மறைவில் ஆழமான பள்ளம்
2012 ஜனவரி 16

“என்ன இது, என் மனையில் யாரோ பள்ளம் வெட்டி இருக்காங்க?”
 “யாரோ இல்லைடா கேதார். நான்தான் வெட்டி வச்சிட்டேன்.”
 “என்ன மரியாதை இல்லாம பேசறே? எதுக்கா வெட்டினே?”

“உன்னைப் புதைக்கத்தான். என் அண்ணியைப் புதைச்ச அதே இடத்தில் உன்னையும் புதைச்சாதானே சரியான பழிக்குப் பழியா இருக்கும். புரியலையா...? உன் ஆபீஸ்ல வேலை பார்த்த மைதிலி என் அண்ணிடா.

உன் சித்தப்பன் திட்டம் போட்டுக் கொடுத்து- நீ சாமர்த்தியமா அவங்களைக் கடத்தி கொலை செஞ்சி- உன் தோட்டக்காரனை விட்டு புதைக்கச் சொன்னியே... அந்த மைதிலிடா. நீயும், உன் சித்தப்பாவும் தான் என் குடும்பம் சிதைய காரணம்னு புரிஞ்சதும்- உங்க ரெண்டு பேரையும் பழி வாங்கணும்னுதான் மெனக்கிட்டு உன் கம்பெனியிலே சேர்ந்தேன்.

உன்னோட சித்தப்பா செஞ்சதா சொன்ன அத்தனை காரியங்களையும் நான்தான் செஞ்சேன். உன்னை நஷ்டப்படுத்தினது நான்தான். உன்னைத் தூண்டிவிட்டு, உன் கையாலயே உன் சித்தப்பாவைக் கொலை செய்ய வச்சிட்டேன். போலீஸ்ல உன்னை மாட்ட வைக்க முடியும். ஆனா, எனக்கு அதில் திருப்தி இல்லை. என் கையால உன்னைக் கொல்லணும்.

இப்பப் பாரு... உன் கைப்பட கடிதம் எழுதி வைச்சிருக்கே. ஊரை விட்டுப் போறதா போலீசும், மத்தவங்களும் நம்புவாங்க. உன்னை ஊர் ஊரா தேடுவாங்க. ஆனா, நீ உன்னோட சொந்த நிலத்திலேயே சமாதி ஆகிட்டேன்னு யாருக்கும் தெரியாது” என்ற மணி,

கேதாரிடம் வாங்கிய துப்பாக்கியை எடுத்து அவனை நோக்கி நிமிர்த்தினான்.

“வேண்டாம். என்னைச் சுட்டுடாதே, பிளீஸ்...”

கெஞ்சக் கெஞ்ச- மீதி இருந்த மூன்று குண்டுகளையும் அவன்

மீது பாயச் செய்து காலி செய்தான்.

கேதாரைப் பள்ளத்துக்குள் தள்ளி, மணலை சரித்து முடிவிட்டு- அந்த இடத்தைவிட்டு மணி புறப்பட, மேலும் அரை மணி ஆகிற்று.

26

இந்த ஆண்டில்...

ரங்கராட்டினத்தில் அருகருகே அமர்ந்து மணியும், சுதாவும் சுற்றிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அவர்களின் தட்டு உயரே போனபோதெல்லாம் வயிற்றை சுவாரசியமாகப் பிடித்து இழுத்தது.

“ரொம்ப நாளைக்கு அப்புறம் இன்னைக்குத்தான் உற்சாகமா இருக்கீங்க மணி” என்றாள் சுதா, அவன் தோளில் சாய்ந்துகொண்டு.

“ரெண்டு காரணங்கள் சுதா. ஒண்ணு, எனக்கு வேற ஒரு கம்பெனியில வேலை கிடைச்சிடுச்சி. ரெண்டு, என் மனசுல நினைச்சிருந்த சில கடமைகள் நிறைவேறிடுச்சி.”

“நீங்க வேலை பார்த்த கம்பெனியோட மானேஜர் ஒரு ஓட்டல்ல கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்ததாகவும், உங்க முதலாளி இந்த ஊரை விட்டே தலைமறைவா போயிட்டதாகவும் பத்திரிகையில் படிச்சனே...?”

“பெரிய இடத்துல ஏதாவது பெ...ரி...ய... விவகாரம் இருக்கும் சுதா. நமக்கு எதுக்கு அதெல்லாம்? நாளைக்கு வரட்டுமா, உங்க வீட்டுக்கு?”

“எதுக்கு?”

“உங்க அப்பாகிட்டே நம்ம கல்யாண தேதியைக் குறிக்கச் சொல்றதுக்கு” என்று புன்னகைத்தான்.

(முற்றும்)